

Eu sunt Domnul, medicul tău

de C. H. Spurgeon

Cuvinte de mângâiere pentru cei necăjiți, lipsiți, bolnavi și întristați.

În tot felul de neazuri dinăuntru și dinafară

Alegerea suferinței

„Îți pun înainte trei nenorociri; alege una din ele și te voi lovi eu ea!” (2 Samuel 24:12).

Toți copiii lui Dumnezeu sunt pedepsiți pentru îndreptare, dar numai rareori ei pot să aleagă, ca David, nuiaua cea mai potrivită și, dintr-un număr de neazuri, de asemenea, numai rareori pot să aleagă pe cel mai ușor.

De obicei, suferința pe care trebuie s-o îndurăm, ni se pare cea mai grea. Unul zice: „Știu bine că neazuri trebuie să avem, dar suferința mea de acum este cea mai grea din câte puteau să mă lovească. Oricare altă suferință aș purta-o mai ușor!” Altul, de asemenea, zice: „Dintre toate durerile, pe cele trupești le-aș suferi mai bucuros.” Un al treilea: „Sărac aș vrea să fiu, numai bolnav să nu fiu.” Un al patrulea: „Ocară și prigoană din partea necredincioșilor mi-ar plăcea să îndur, dar sărăcia nu, ea este un lucru prea greu de suferit.” Și așa mai departe.

Domnul însă a hotărât toate pentru noi, iar noi nu suntem stăpâni, ci suntem copii din casa Sa și n-avem decât să ne supunem.

Dar ia închipuie-ți că ai avea voie să alegi. Atunci ai trăi ce spune zicala adevărată: „Chinul este partea celui ce trebuie să aleagă.” Vrei să alegi boală în trup? Nu te grăbi să zici da. Eu știu ce este boală în trup și nu pot să mă laud cu ea. Vrei să alegi sărăcia? Unii știu să cânte sărăcia, dar această cântare nu este deloc voioasă. Negreșit, nu este o plăcere să nu știi seara de unde îți va veni dimineața suma necesară pentru hrană și pentru îmbrăcăminte și să atârni, să depinzi de darurile neîndestulătoare ale binefacerii. Sau vrei cumva să alegi ocară și batjocura? Acestea pot să zdrobească inima, chiar a unui om tare. Sau vrei să alegi îmbolnăvirea ori despărțirea de ai tăi? Gândește-te bine înainte de a zice da. Ai vrea să-ți fie luat tovarășul sau tovarășa de viață, sau să-ți fie copilul smuls de la sân?

Dacă ai vrea să alegi între suferințe, ți-ar veni ca acelor părinți cărora li s-a cerut să dea pe unul din cei zece copii ai lor. Pe cel dintâi nu puteau să-l dea, pentru că era cel dintâi urmaș al lor; pe al doilea nu, fiindcă era o fetiță gingașă; al treilea era leit cu mamă-sa; al patrulea era foarte draguț. Și așa au ajuns până la cel mai mic, care era încă la sânul mamei și pe care cu nici un chip nu puteau să-l dea.

Tot așa și noi, în fața fiecărei suferințe am avea câte ceva de zis, așa că alegerea suferinței ar fi ea însăși o suferință.

Mă tem că, dacă ar fi să alegem noi, am alege o suferință mai rea decât aceea pe care este nevoie s-o îndurăm. Cea dintâi dorință pe care am avea-o atunci, ar fi să scăpăm de suferința de până atunci. Văzând cum prietenul nostru este așa de voios sub povara lui de suferință, am dori să fim în locul lui. Crede-mă însă: Dumnezeu a potrivit povara ta pentru umerii tăi și umerii tăi pentru povara ta; iar a schimba povara unul cu altul ar fi o pagubă și pentru tine și pentru prietenul tău.

Afară de aceasta, suferința trebuie să fie un mijloc de îndreptare și un leac. Dacă însă ar fi să-ți alegi singur suferința, atunci ea n-ar putea să-și ajungă ținta trebuitoare pentru îndreptarea ta. Am auzit că niște călugărițe ale unui ordin călugăresc dorm în fiecare noapte în sicriile în care vor fi înmormântate și care sunt rezemate de perete, aproape în picioare. Obişnuința face ca somnul într-o astfel de poziție să ajungă în curând cu puțință, ba poate chiar plăcut; dar „omorârea cărnii”, cum se zice, este mai mult simulată decât adevărată. Femeile acestea nu merită nici o milă, pentru că ar putea foarte bine să doarmă în paturi, ca niște oameni întregi la minte. Într-o mănăstire de lângă Brüssel am văzut bicele cu care călugării se biciuiesc singuri. Poate că lucrul acesta le face plăcere dacă se lovesc reciproc cu biciul. Dar o biciuire pe care ți-o faci singur, nu aduce decât o suferință

aparentă. O durere pe care tu ți-o alegi singur nu este, îndeobște, o durere serioasă; în cele din urmă, o astfel de durere poate să ajungă chiar să ne placă. Dacă sufăr de bunăvoia mea, suferința aceasta nu înfrânge încăpățânarea și nu smerește pe cel mândru; dacă însă, în fiecare zi, rabd durerea după voia Domnului, cum ar fi sărăcia sau singurătatea, dacă beau paharul suferinței și zic: „Facă-se voia Ta!” atunci preamăresc pe Dumnezeu și am o binecuvântare din suferința mea.

Gândește-te și la răspunderea pe care ai lua-o asupra ta, când ți-ai alege singur suferința și ce învinuiri ar fi să-ți aduci singur, când ar trebui să-ți zici: „O, cât de rău am ales! Dar singur sunt de vină și trebuie să dorm așa cum mi-am așternut.” De aceea, cel mai bun lucru, când vine necazul, este să-l luăm ca voia lui Dumnezeu și, cu ajutorul harului Său, să ne plecăm în fața furtunii. Să nu uităm că, privirea spre mâna Tatălui nostru ne dă mângâiere în furtună, iar glasul Său, care răsună mai tare decât furtuna: „Nu te teme! Eu sunt!”, ne ține în picioare.

Dacă Domnul alege paharul necazului și El ni-l dă să-l bem, îl bem în pace.

„Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați” (Matei 5:4).

Dacă cercetăm viața creștinilor care au plecat de pe pământ, rămânem adesea uimiți când vedem cum un anumit necaz a fost tocmai cel mai potrivit pentru acela căruia i s-a dat. Din suferința care ar fi putut să zdrobească inima Lui Melancton, Luther a ieșit cu atât mai mare și cu atât mai tare.

Acum vedem foarte bine cum pentru Bunyan închisoarea i-a fost spre bine, tot așa cum i-a fost lui Milton orbirea și lui Baxter deseale sale îmbolnăviri.

Când vom ajunge în cer, unul din lucrurile pe care le vom învăța va fi poate să vedem cu câtă înțelepciune ne-a împărțit Domnul nu numai hrana, ci și doctoriile. Dar chiar aici pe pământ, când mai înaintăm în vârstă, am putea să privim înapoi și, prin norul și negura necredinței și a neștiinței, să preamărim pe Domnul nostru pentru focul din cuptorul în care ne-a băgat. Suferința, pomul amar, a înflorit, a odrăslit și a adus roadă. Da, chiar suferința de care ne temem, ne-a fost de cele mai multe ori o binecuvântare. De acum încolo, când va veni necazul, îl vom primi, îi vom zice „bun venit”, ne vom bucura de dragostea care ni-l trimite, de harul care vine odată cu el și de creșterea care iese din el și nu vom dori niciodată ca lucrurile să fie altfel decât așa cum a rânduit Domnul pentru noi. Nu vom mai dori să alegem noi; iar dacă ar fie să ni se lase nouă alegerea, vom zice ca și David: „Să cădem în mână Domnului.” Suntem bine ocrotiți când ne lăsăm în totul în voia Domnului.

Ca să ajungem în Sion, trebuie să trecem prin valea plângerii. După părerea noastră, plânsul și fericirea sunt două lucruri care nu se potrivesc între ele, totuși atotînțeleptul nostru Mântuitor ne arată în cuvintele de mai sus că ele merg împreună. Și ceea ce a împreunat El, omul nu trebuie să despartă. Plânsul pentru păcat - pentru păcatul nostru și pentru păcatul altora - este pecetea pe care o pune Domnul pe ai Săi. Dacă duhul harului este turnat peste casa lui David sau peste orice altă casă, atunci cei ai casei acesteia trebuie să sufere. Prin plânsul sfânt, căpătăm cea mai bună binecuvântare; iar cei ce plâng în felul acesta, sunt fericiți nu numai în viitor, ci chiar acum.

Duhul Sfânt mângâie negreșit inimile celor ce plâng din pricina păcatului. Ei sunt mângâiați prin împăcarea adusă de sângele Domnului Isus Cristos și prin puterea simțitoare a Duhului Sfânt. Ei sunt mângâiați chiar cu privire la păcatele lumii din jur și cu privire la păcatele din vremea lor, prin încredințarea că Dumnezeu trebuie să fie proslăvit, chiar dacă oamenii se răzvrătesc tot mai mult împotriva Lui. Ei sunt mângâiați prin nădejdea sigură că, în curând, vor fi cu totul slobozi de păcat și vor putea să trăiască totdeauna în fața Domnului lor, în slavă.

Lacrimi

Lacrimile întristării sunt adesea de trebuință, ca să țină luminos ochiul credinței!

În mâna Domnului

Noi suntem în mâna Domnului cum este lutul în mâna olarului. Și este bine ca cei ce se găsesc în suferință să

știe lucrul acesta. Câtă vreme suntem sănătoși și în putere, socotim că nu atârnam de nimeni; când însă mâna Domnului apasă greu asupra noastră, atunci ne smerim și mărturisim că trăim numai prin harul lui Dumnezeu. Suntem în mâna lui Dumnezeu când suferim. Dacă El vrea să ne pedepsească, nu putem să fugim de nuiua Lui. El poate să întristeze chiar și pe cei mai nesimțitori și poate să și îngenunche chiar pe cei mai împotriviți. El poate să facă așa ca nu numai carnea să sufere, dar chiar sufletul să fie străpuns de sabie.

Poți să închizi gura în fața unei băuturi amare, dar nu poți să închizi și inima în fața unei dureri amare. Descurajarea și apăsarea pot să pătrundă pretutindeni: nici un suflet nu scapă de ele.

Durerile și suferințele ne răscolesc duhul și trupul, cum răscolesc cârțile pământul.

Fie trupul cât de tare și sănătos; sănătatea cât de deplină, într-o clipă putem să cădem bolnavi și omul cel mai tare ajunge mai slab ca un copil.

Durerile trupești pot să fie adesea alinate, dacă nu chiar înlăturate; sunt însă alte dureri mai adânci, care nu pot să fie alungate prin cugetare și gândire și al căror țepuș nu poate să fie scos prin dovezi. Nici un lăcătuș nu poate să facă un lacăt pentru care suferința să nu găsească cheie. De aceea, dacă Domnul a întărit muntele nostru, nici unul din noi să nu zică: „Nu mă voi clătina niciodată” (Psalmul 30).

Trăim pe un pământ zguduit mereu de cutremure, ba câteodată chiar munții se clatină. Prin voia Domnului, lucrurile care alcătuiesc bucuria noastră se pleacă și ele, așa cum se pleacă corabia bătută de un vânt tare. Da, da, chiar așa ni se întâmplă. Cine poate să țină capul sus, când sufletul este rănit? Cine poate să rămână nerănit în lupta vieții, când săgețile zboară ca grindina?

Cei cu inimile vesele și care se află în plinătatea puterii sufletești și trupești, ar face bine să se gândească cu milă la cei apăsați în duhul lor, pentru că și cei veseli pot să fie, pe neașteptate, doborâți de întristare. Am văzut cum omul tare care se bucura în viață, disprețuia pe cel necăjit; dar în curând același om a plâns și el și a dorit mângâiere, lucru pe care, altădată, l-ar fi numit slăbiciune de femeie. O, dacă aceia cărora le merge bine, s-ar purta astfel încât să nu fie nevoiți să se învinuiască singuri, când și peste ei va veni nenorocirea și întristarea!

Tu, copil al lui Dumnezeu, ești în mâna Domnului și când este vorba de suferința din afară, și când este vorba de suferința dinăuntru. Unde ai putea să fii? Mult mai bine este dacă te predai cu totul în mâna lui Dumnezeu, mai mult decât ești acum, cu toate dorințele tale, fără deosebire.

Mult mai bine este să ne meargă așa cum voiește Dumnezeu, decât așa cum voim noi. „Să facă ce va voi El!” Totuși nu noi vom hotărî Tatălui ceresc ce să facă El cu noi. Să aibă, deci, El, în orice vreme, deplină stăpânire peste toată ființa noastră! Colțurile ființei noastre din care înlăturăm pe Dumnezeu ajung, cu siguranță, niște clocitoare de rele.

După cum omul viteaz și răbdător stă liniștit în fața cuțitului doctorului și-și dă silința să nu geamă nici să nu facă vreo mișcare, tot așa și creștinul stă tare în credință în mâna lui Dumnezeu și cere ca voia lui să nu zică altceva decât „amin” la voia lui Dumnezeu. Ai învățat tu acest meșteșug ales, bun, prietene? Eu silabisesc mereu la el, dar câteodată mi se pare că uit așa de repede ceea ce am învățat. Vine încercare după încercare și adeseori mă întreb de ce merge mereu tot așa? Pe cât se pare, pricina este aceea: ca să învăț cu temei acest meșteșug ales; oricum însă, suferința nu mai vine acum decât ca bună, pentru că Acela care îmi dă doctoria, îmi numără orice picătură din ea.

O, cât de bine că, în toate acestea, este Dumnezeu și Tatăl meu! Fără călăuzirea Lui, cum aș putea să urc drumul prăpăstios? Dacă am fi în adevăr duhovnicești, am recunoaște mâna Tatălui nostru, chiar când ea numai ne atinge și, în simțământul apropierii Sale, am fi așa de liniștiți și în pace, ca puiul sub aripile mamei lui.

Este ceva măreț să ai pe Dumnezeu ca Dumnezeul tău. El, care umple toate, se gândește la sărmanul Său copil tot așa cum S-a gândit atunci când a făcut legile veșnice și a așezat temelia pământului.

Și, să nu uităm: Dacă suntem în mâna Domnului când este vorba de suferințe, suntem și când este vorba de mângâiere și izbăvire. El poate să schimbe ziua de vară într-o zi rece și tulbure ca ziua de iarnă, dar tot așa de

repede poate să alunge norii și să facă să se arate iarăși soarele. El poate să ne doboare la pământ cu un cuvânt, dar tot așa de repede poate să ne și ridice. Dacă după ploaie vin alți nori și dacă după o furtună vine altă furtună, noi știm totuși că suntem în mâna Celui Atotputernic și, dacă El voiește, nimeni nu va putea să împiedice ca soarele să se arate iarăși și să ne înveselească. El face rana și tot El o leagă. El rănește și tot El tămăduiește. Auzim tunetele Lui, stăm zdrobiți de fulgerele Lui și simțim în mădularele noastre mărimea Lui; dar când vine iarăși și ne înveselește prin lumina soarelui, ne ridicăm spre cer și vedem într-o lumină mai mare și mai dulce, cât de mare este același Domn, într-alt chip.

Să nu ne bucurăm că este așa? Dacă am primi din mâna Lui numai pedepse de îndreptare și dacă ar trebui să alergăm în altă parte după mângâiere, aceasta n-ar fi deloc ceva bun.

Doamne, cu lacrimi am căutat în sus, spre Tine și Te-am rugat, mărturisind că Tu ești totul, iar eu nimic. Acum, când lacrimile sunt șterse, privesc iarăși în sus, spre Tine și, înainte de a veni alte lacrimi noi, Te preamăresc și mă bucur de binecuvântarea care va veni.

O picătură de miere

În orice pahar de amărăciune pe care îl dă Dumnezeu omului este și ceva miere; dar numai atunci o guști, când ai golit paharul până la fund.

Sub cruce

Suflete sărmene, necăjite și întristate, voiți voi să aveți bucurie în inimile voastre? Veniți, căci vreau să vă duc la Golgota. Inimile voastre șovăitoare vor înceta de a mai fi triste, dacă veți simți aerul de pe Golgota. Picioarele care șchiopătează, inimile fără curaj sunt vindecate pe Golgota. Ești adeseori doborât și descurajat? Îți recomand o doctorie care te vindecă sigur.

Te simți nenorocit și ticălos? Intră în cămăruța ta și, în genunchi, gândește-te la Acela care, în Ghetsimani, a fost cuprins de o întristare de moarte. Atunci vei zice: Ce este suferința mea alături de suferința Lui?

Gândește-te deci la Golgota și la sângele care s-a vărsat acolo, pentru ca noi să putem avea pace! Suferința Domnului Isus Cristos este o doctorie sigură împotriva nenorocirilor; ea poate să te facă fericit. Cei mai fericiți oameni sunt aceia care cunosc mai bine pe Domnul Cristos.

„Încredințează-ți soarta în mână Domnului și El te va sprijini. El nu va lăsa niciodată să se clatine cel neprihănit” (Psalmul 55:22).

Povara ta este grea; las-o însă asupra lui Dumnezeu - El este Cel Atotputernic. Chiar dacă povara te înconvoaie până la pământ, Domnului îi este ușor s-o ia asupra Lui. Trebuie să-ți duci povara, dar El te sprijinește. În felul acesta, povara este și nu este asupra ta. Vei fi așa de sprijinit, că ea îți va ajunge o binecuvântare. Ia pe Domnul alături de tine și astfel vei sta drept sub povară care, altfel, te-ar doborî.

Cea mai mare temere este ca nu cumva necazul să ne facă să ne abatem de pe calea datoriei; dar Domnul nu va îngădui aceasta niciodată. Dacă suntem dreți (neprihăniți) înaintea Lui, atunci El nu va lăsa ca necazul să ne abată de pe cale. În Domnul Isus, El ne primește ca neprihăniți înaintea Lui și tot în Domnul Isus ne și păstrează neprihăniți.

Cum stau lucrurile cu tine în vremea de față? Nu cumva mergi singur prin încercările zilei? Mă tem că povara ta cea grea o să-ți rănească iarăși umerii. Nu fii atât de nesocotit! Spune Domnului toată durerea ta și las-o în seama Lui! Nu arunca povara pentru ca apoi s-o iei iarăși asupra ta, ci las-o pentru totdeauna în seama Domnului!

Atunci vei pași slobod, vei fi un creștin vesel, neapăsător de nici o povară și vei cânta lauda Marelui Tău Purtător de Poveri!

Când ești obosit și fără putere

Câteodată vine peste noi oboseala și ne simțim lipsiți de putere; aceasta se întâmplă când ne așteptăm la un timp lung de durere sau la un necaz greu. Durerea amară nu te-a lovit încă, dar simți că trebuie să vină și, în așteptarea ei, te îngrozești. Se zice că suferă de o mie de ori moartea acela, care se teme de ea. Tot așa simțim de o mie de ori necazul când ne temem de el. Soldatul, după ce a intrat în luptă, este mai viteaz decât la începutul luptei. Așteptarea atacului este foarte chinuitoare; este o probă de răbdare mai grea decât atacul însuși. Mărturisesc că, atunci când aștept o durere în trup, am o sfârșeală lăuntrică, simt o durere de inimă, care mă ține pe loc. Nu este deci nimic neobișnuit dacă sufletul tău obosește așteptând greutățile și suferințele care te amenință.

Adeseori chiar creștinii adevărați obolesc și slăbesc sub apăsarea vieții de acum. Inima se apără adesea mult, dar, în cele din urmă, slăbește când apăsarea ține lună după lună, fără întrerupere. Picătură cu picătură găurește după un timp chiar piatra. Dacă picătura va cădea peste tine o zi întreagă, te va uda ca și cum ai fi trecut printr-o ploaie deasă. Nu vei putea să fii bolnav un timp mai îndelungat, sau să fii sărac, sau să fii părăsit, sau să fii urmărit de vorbe rele, neadevărate, fără să fii ispitit să zici: „Inima îmi este obosită și moleșită.” O, când va veni odată ziua când voi fi scăpat de întunericul morții?” Chiar cei mai iubiți copii ai lui Dumnezeu pot să slăbească sub apăsarea mult prelungită a suferinței.

Gândește-te atunci la Domnul! Gândește-te cât de plin de milă și de îndurare este El; cum El nu lovește niciodată prea tare și El nu uită niciodată să mângâie și să sprijinească.

Gândește-te la puterea Lui! Nu poți să ieși singur din necaz, El însă poate să te ajute să ieși. Pentru El nu este nici o greutate de nebiruit; și dacă, prin neștiința ta, ai intrat într-o stare de chin, îndreaptă-te spre înțelepciunea lui Dumnezeu, care poate să te scoată din acea stare!

După aceea gândește-te la făgăduințele Lui! „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi.” „Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune se arată în mod lămurit.” Dacă sufletul îți este obosit, ține-te de făgăduința Lui și zi: „Fă-mi după cum ai spus!” - și duhul tău se va înviora.

Gândește-te apoi și la legământul făcut de Dumnezeu cu tine. „Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine și legământul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, care are milă de tine” (Isaia 54:10).

Gândește-te și la ceea ce a fost Domnul până acum pentru tine. Negreșit, nu putem să ne îndoim de El, căci nu ne-a dat niciodată pricină să ne îndoim. El ne-a făcut să trecem prin necazuri mai mari decât acela sub a cărui apăsare suspinăm acum. Am trecut prin încercări și mai grele ca acestea și am văzut credincioșia, puterea și bunătatea Lui, care nu ne-au lăsat niciodată. Timp de ani de zile ele s-au arătat mereu. De ce să nu ne încredem și acum în El? Dumnezeul tău a fost credincios față de tine timp de cincizeci, șazeci, poate chiar șaptezeci de ani și să nu mai poți să te încrezi câteva luni sau ani ce mai ai de parcurs în călătoria prin pustie? Gândește-te la zilele de demult, la inima Sa plină de iubire, la brațul Său puternic, cu care te-a scos din apele cele mari și te-a așezat cu picioarele pe stâncă. El este același; de aceea, dacă ești descurajat, gândește-te la Domnul și vei fi mângâiat, cum nu te va putea niciodată să te mângâie nimeni.

Îndrăznește!

„În noaptea următoare, Domnul S-a arătat lui Pavel și i-a zis: „Îndrăznește, Pavele!” (F. A. 23:11). Era o mângâiere pentru apostolul Pavel că Domnul i S-a arătat, că El știa unde se găsește și cunoștea starea lui. Odată cineva a vizitat pe John Bunyan în închisoare și i-a zis: „Prietene, Domnul m-a trimis la tine și te-am căutat în jumătate din închisorile engleze”. - „Nu”, a răspuns Bunyan, „aceasta este cu neputință. Dacă Domnul te-ar fi trimis la mine, m-ai fi găsit îndată, pentru că El știe că de ani de zile eu mă găsesc în închisoarea asta!” Domnul n-a pierdut nici una din pietrele Lui scumpe, nici n-a uitat-o. „Doamne, Tu mă vezi”, este un cuvânt de mare mângâiere pentru omul a cărei bucurie este Domnul. Slujitorul Lui era în închisoare și Domnul știa.

Slujitorii lui Dumnezeu sunt închiși în felurite închisori de necazuri. Poate că tu, cititorule, zaci în închisoarea durerii, legat de mână sau de picior, printr-o nenorocire să o boală; sau ești în celula îngustă a sărăciei, sau în odaia întunecoasă a părăsirii iubiților tăi, sau în închisoarea apăsării sufletești. Domnul însă știe în ce închisoare

se află slujitorul Său și nu-l dă uitării ca să zacă așa „ca un mort, de care nu-ți mai aduci aminte”.

Domnul stă alături de Pavel în ciuda ușilor și zăvoarelor. Ca să intre acolo, El nu avea nevoie de învoirea mai-marelui închisorii, nici să tragă zăvorul la o parte. El era acolo ca tovarăș al smeritului Său slujitor. Domnul poate să viziteze pe ai Săi, chiar dacă nimănui nu i se dă voie să-i vadă, fie din pricina bolilor molipsitoare, fie din pricină că bolnavul este în stare de neliniște. Dacă ajungem într-o astfel de stare, încât nici un prieten nu se mai gândește la noi, pentru că nici unul nu a fost încercat în felul acela, Domnul Isus Cristos înțelege încercarea noastră deosebită și ia și parte la durerea noastră deosebită.

El poate să ne ajute, căci în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi.

Ba ceva mai mult: Domnul Isus cunoaște împrejurările noastre mai bine decât le cunoaștem noi înșine și ne scapă de primejdii necunoscute nouă. Pavel nu știa în ce primejdie se găsea: el nu știa că 40 de Iudei se legaseră cu jurământ ca să-l omoare. Dar Acela care era „scutul lui și răsplata lui cea mare”, a auzit jurământul și a rânduit astfel încât cei setoși de sânge să fie dezamăgiți.

Cititorule, Domnul cunoaște necazul mai înainte de a te fi lovit și îl preîntâmpină prin iubitoarea Sa purtare de grijă. Mai înainte de a-și fi încordat Satana arcul, păzitorul oamenilor duce pe ai Săi la loc sigur. Mai înainte de a fi călită arma în foc și de a fi pusă pe nicovală, El ne îmbracă cu o platoșă de nepătruns, de care se tocește sabia și se rupe sulița. De aceea, cu sfântă îndrăzneală, vom cânta: „Căci El mă va ocroti în coliba Lui, în ziua necazului, mă va ascunde sub acoperișul cortului Lui și mă va înălța pe o stâncă” (Psalmul 27:5).

Adăpost în furtună

„Dar când a văzut că vântul era tare, s-a temut; și fiindcă începea să se afunde, a strigat: „Doamne, scapă-mă!” (Matei 14:30).

Pentru slujitorii lui Dumnezeu, timpurile de „afundare” sunt timpuri de rugăciune. Petru uitase să se roage, când pornise la acel drum primejdios; când însă a început să se afunde, primejdia l-a făcut să se roage; strigătul lui după ajutor a venit, este drept, cam târziu, dar nu prea târziu. Ceesurile noastre de dureri trupești și de nevoi sufletești ne mână să ne rugăm, tot așa după cum valurile mării împing la mal sfărâmurile corăbiei. Vulpea caută adăpost în vizuina ei, pasărea zboară în pădurea ocrotitoare, iar creștinul care trece prin încercări se grăbește să se înfățișeze înaintea scaunului de har, unde găsește ocrotire, ajutor.

Rugăciunea este portul ceresc în care ne ascundem de furtunile vieții. Mii de corăbii mânate de furtună au aflat acolo scăpare; deci, când vine furtuna, nu avem altceva mai bun de făcut decât să fugim repede acolo.

Chiar o scurtă rugăciune este destul de lungă. Petru a scos un strigăt numai de trei cuvinte, dar ele și-au ajuns ținta, au ajuns la urechea și la inima Domnului. Nu de lungime, ci de putere este nevoie când ne rugăm. Simțământul nevoii este un învățător puternic, de la care învățăm să ne rugăm scurt. Dacă rugăciunile noastre n-ar avea atâtea pene de podoabă în coadă și dacă, în locul acestor pene, ar avea aripi mai tari, ar fi cu mult mai bine. Mulțimea de cuvinte și gândirea adâncă sunt ca pleava și grâul: cu cât este mai multă pleavă, cu atât este mai puțin grâu.

Tocmai nevoia noastră dă Domnului prilejul de a ne veni în ajutor, îndată ce un simțământ puternic de primejdie ne face să scoatem un strigăt, Domnul Cristos ne și aude; iar ceea ce pătrunde în urechea Lui, pătrunde și în inima Lui, și nici chiar mâna Lui nu zăbovește. Noi abia în clipa din urmă ne îndreptăm spre Domnul, dar mâna Lui repară iute zăbava noastră, prin ajutorul Lui grabnic. Suntem aproape înghițiți de apele necazului care mugesc? Să ne ridicăm sufletește spre Domnul și să fim siguri că nu ne va lăsa să pierim. Dacă noi nu putem nimic, Domnul Isus Cristos poate toate. Să ne asigurăm de ajutorul Său puternic și atunci toate vor merge bine.

Bizuieste-te pe făgăduințele lui Dumnezeu

Îndurăm în viață temeri și griji de zece ori mai multe decât este nevoie, pentru că nu ne bizuim mult pe făgăduințele lui Dumnezeu, sau ne bizuim mult mai puțin decât am putea să ne bizuim. Dacă am trăi mai mult

din făgăduințele lui Dumnezeu și mai puțin din simțirile noastre omenești, toți am fi mai fericiți.

Trebuie să punem mâna pe o făgăduință și să zicem: „De această făgăduință mă țin; poate să zică lumea că nu este adevărată, eu mă țin totuși de făgăduința lui Dumnezeu.” Dacă am trăi totdeauna bizuindu-ne pe făgăduințele Domnului, săgețile vrăjmașului n-ar putea să ne atingă niciodată.

„Dumnezeul meu mă va asculta” (Mica 7:7)

Prietenii pot să ajungă să nu mai țină unul la altul, însă Domnul nu Se întoarce de la sufletul care este al Lui; dimpotrivă, îi ascultă toate dorințele. Proorocul zice: „Păzește-ți ușa gurii de acea care îți stă în brațe; vrăjmașii omului sunt cei din casa lui” (Mica 7:5-6). Acestea sunt stări lipsite de mângâiere; dar chiar dacă ar fi așa de rău, Cel Mai Bun Prieten rămâne credincios și putem să-I spunem toată durerea noastră, absolut tot ce avem pe inimă.

Este lucru înțelept să privim spre Domnul și să nu ne luăm la ceartă cu oamenii. Dacă ai noștri leapădă iubirea noastră, să nădăjduim în Dumnezeul mântuirii noastre, căci El ne ascultă. El ne ascultă cu atât mai sigur, cu cât alții sunt răi față de noi și ne asupresc, așa că în curând vom putea să strigăm: „Nu te bucura de mine, vrăjmașule!”

Pentru că Dumnezeu este Dumnezeul cel viu, El poate să ne asculte; pentru că El este Dumnezeul iubirii, ne va asculta; pentru că este Dumnezeul legământului, a făgăduit să ne asculte. Dacă noi putem să spunem despre El așa: „Dumnezeul meu”, putem să spunem cu deplină siguranță și aceasta: „Dumnezeul meu mă va asculta.”

Vino deci, inimă însângerată și spune tot Dumnezeului tău, spune-I Lui durerea ta!

Îmi voi pleca genunchii înaintea Lui și îmi voi zice în mine însumi astfel: „Dumnezeul meu mă va asculta!”

Tovarăși de suferință

Creștine, durerile tale cele mai adânci le-au mai simțit și alții, ba poate aceia au avut de suferit dureri și mai adânci și mai amare. Tu zici că te afunzi ca într-o mocirlă fără fund. Alții s-au afundat și mai adânc în ea, așa de adânc încât au putut să spună: „Toate valorile și talazurile Tale trec peste mine.” Suferințele tale sunt grele, în adevăr, dar nu sunt ceva deosebit; alții au îndurat aceleași suferințe ca și tine; și dacă aceia au trecut prin ele și au câștigat cununa, și tu vei trece prin ele și vei câștiga fericirea.

Când te chinuiește nesiguranța

„El nu se teme de vești rele, ci inima lui este tare, încrezătoare în Domnul” (Psalmul 112:7).

Nesiguranța este îngrozitoare. Dacă nu avem nici o veste de la cei iubiți ai noștri, începem să ne îngrijorăm și ne vine să credem că lipsa de știri nu este semn bun. Chiar și pentru acest fel de suferințe, credința este un leac sigur, Domnul poate să ne liniștească sufletul și să ne dăruiască o sfântă voieșie, încât orice teamă pentru timpul de acum și pentru viitor să se ducă.

Trebuie să năzuim cu râvnă după încrederea în Domnul, încredere care ne aduce mângâiere, cum spune psalmistul; să nu credem numai o făgăduință sau alta a Domnului, ci să avem o neclintită încredere în Domnul, încrederea că El nu ne va face nici un rău și nici nu va îngădui ca alții să ne facă rău. Această încredere statornică să privească atât ce este cunoscut, cât și ce este necunoscut în viața noastră. Aducă-ne ziua de mâine ce va voi, Dumnezeul nostru este un Dumnezeu și peste cele necunoscute. Noi suntem hotărâți să ne încredem în Domnul Dumnezeu, vină peste noi ce-o veni. Și chiar dacă vin peste noi cele mai rele lucruri, Dumnezeu este mai presus de toate și mai bun decât toate. De aceea, nu ne vom teme chiar dacă factorul poștal ne va deștepta la miezul nopții, aducându-ne o telegramă. Domnul trăiește, de ce să se teamă copiii Lui?

Bucurie în suferință

Dacă privești înapoi spre vremurile tale de necaz, nu găsești oare că, în pofida încercărilor, ai avut o neobișnuită

pace în inimă și o adevărată bucurie? Este o dulce bucurie care ne vine prin suferință. Vinul amar al durerii lucrează ca o doctorie întăritoare asupra întregii noastre ființe. Băutura dulce a propășirii când ne merge bine, lasă adesea după ea un gust amar; însă băutura amară a necazului, când el este sfințit, lasă un gust dulce. Este bucurie chiar și în durere. Din harfa cu coardele rupte se aude adeseori un sunet pe care nu poate să-l scoată nici cea mai răsunătoare trompetă. Cântecele de jale are o melodie duioasă, blândă, pe care nu poate s-o aibă un cântec de bucurie. Oare acest lucru nu se explică prin faptul că, în necaz suntem mai lingă Dumnezeu, mai aproape de El? Bucuriile noastre sunt ca valurile de la mal, care ne aruncă pe uscat; pe când durerile seamănă cu talazul care ne târăște în marea nesfârșită a Dumnezeirii. Ni s-ar fi sfărâmat corabia și am fi zăcut morți pe mal, dacă n-ar fi fost acel talaz care ne-a tras iarăși spre Tatăl și Dumnezeul nostru.

Binecuvântat să fie necazul! El ne-a adus la scaunul de har; el a însuflețit rugăciunea noastră, a aprins iubirea noastră, a întărit credința noastră; el a adus pe Domnul Cristos cu noi în cuptorul de foc, ca să putem trăi cu Mântuitorul nostru mai bucuroși ca înainte.

Stele în noaptea necazului

Ziua nu poți să vezi stelele, afară doar dacă ești jos de tot într-o groapă întunecoasă. Tot așa și cu stelele făgăduinței: le vezi dacă Dumnezeu te-a coborât adânc în groapa necazului.

Pe partea din dos, partea neagră a suferinței, lucește cu atât mai strălucitor piatra prețioasă a harului.

Pe Domnul Isus Cristos poți să-L cunoști numai dacă mergi pe urmele Lui. Sărăcia îți descopere pe Acela care S-a făcut sărac pentru noi; boala, pe Acela care era om al durerii și obișnuit cu suferința; ocară îți descopere ocară Lui; suferința, suferința Lui; și chiar moartea te duce în moartea Lui, pentru ca să poți învia împreună cu El.

Privirea la Domnul Isus Cristos

Dacă am privi mai mult la Domnul Cristos, nevoile noastre nu ni s-ar părea nici așa de mari, nici așa de dureroase. În cea mai întunecoasă noapte a întristării, privirea la Domnul Isus luminează cerul negru. Dacă întunericul ți se pare așa de des ca cel din Egipt - "încât să-l poți apuca cu mâna" - chiar numai o singură privire la Domnul Isus se arată ca un fulger, atât este de luminoasă; numai că nu piere așa de repede ca fulgerul.

Dacă privești numai puțin la Domnul Isus, această privire îți face ușoară toată osteneala drumului și îți luminează calea cea mai întunecoasă, îmbărbătați prin glasul Său, întăriți prin puterea Sa, suntem gata să stăruim ca și El în lucrare și în suferință până la capăt. O, voi creștini trudiți și împovărați, priviți spre El și veți fi ușurați!

Fără luptă nu este biruință

În adâncul necazului învățăm că harul ne este de ajuns. Pot să se laude în necazuri numai aceia care au învățat cele mai însemnate lecții ale credinței, care au trăit plinătatea fără margini și biruința sigură a harului. Nu știu dacă tuturor soldaților le place războiul; mulți, aceasta este sigur, în loc de război, doresc să cucerească ținuturi inamice, fără să se ciocnească cu inamicul. S-ar putea să auzi pe un ofițer plângându-se, cum s-a întâmplat: „Nu mă mai avansează! De-ar mai veni un război, ar fi nădejde să fiu avansat.” Cine n-a mirosit praful de pușcă, nu capătă decorație.

Nu, fraților, dacă voim să progresăm - și dorim lucrul acesta - trebuie să trecem prin încercări. Cine vrea să ajungă marinar, trebuie să plece pe marea întinsă. Trebuie să înaintăm pe apele adânci, trebuie să întâmpinăm furtuni pe coastă, dacă vrem să vedem lucrările Domnului și minunile Lui în adânc. Trebuie să coborâm în groapa leilor, trebuie să luptăm când cu o ceată de vrăjmași, când cu alta, dacă vrem să vedem puterea izbăvitoare a mâinii drepte a lui Dumnezeu. Luptele aduc cu ele experiență, iar experiența aduce cu sine creșterea în har, lucru pe care nu-l dobândim pe altă cale.

Un dar

Creștine, Domnul Isus Cristos este Acela care îți dă crucea ta; și ea nu este un dar rău.

Pe aripi de vultur

„Se vor ridica pe aripi ca vulturii.” Ca o săgeată țâșnită din arc, așa se înalță pasărea măiastră în cele mai de sus înălțimi și acolo respiră aerul curat. Tot așa se pot înalța și credincioșii, prin puterea Duhului, în apropierea lui Dumnezeu, unde respiră un aer în care nu pot să pătrundă păcatele și grijile. De acolo, în credință veselă, vedem toate cele pământești mult înapoia noastră și nu le mai judecăm din punct de vedere pământesc, ci ceresc. O, cât de mici ajung, în astfel de înălțări ale sufletului, toate grijile pământului!

Pe vulturul care zboară în înălțime nu-l sperie nici furtuna care răscolește marea, nici tunetul care cutremură stâncile. Tot așa, dacă trăim în Dumnezeu, ne ridicăm cu sufletul la El și înfruntăm grijile trecătoare de pe pământ. Dacă vrem să scăpăm de grijile de pe pământ, trebuie să ne ridicăm deasupra lor și să trăim în El, unde găsim o odihnă care nu este tulburată niciodată. Noi însă nu ne folosim îndeajuns de aripile noastre. Gândurile noastre nu sunt îndreptate, cum ar trebui să fie, numai la lucrurile de sus, unde se află Domnul Isus Cristos, stând la dreapta lui Dumnezeu. Cât de jalnic ar fi dacă un vultur ar voi să umble înapoi și încolo pe pământ, cum umblă o cloșcă în țarcul ei închis cu sârmă. Pasărea măiastră își are împărăția deasupra norilor. „Voi nu sunteți din lume” a zis Domnul Isus. O, de ne-am ridica deasupra acelor lucruri neînsemnate, trecătoare și văzute și care ne încurcă totdeauna când trăim sub ele!

Chiar și creștinii se ocupă adeseori cu lucruri fără însemnătate, sunt apăsați de nimicuri și se bucură de fleacuri.

Sus, în înălțime! Dacă nu poți să lupți cu grijile zilnice, ridică-te deasupra lor! Dacă lumea îți dă târcoale, dacă inima ta dorește, vrea să se dea prinsă în vraja lumii, suie-te în înălțime, până vei putea să vezi bine înșelăciunea lumii și să te uiți de sus la momelile ei. Nu aici pe pământ este partea și cetatea ta. Să nu te mulțumești să rămâi aici; tu nu faci parte din lumea de aici și, abia când locuiești în înălțime, la Dumnezeu, găsești adevăratul tău loc.

Privește!

Creștine, în toate nevoile tale, privește spre Dumnezeu și vei fi scăpat! În încercările și în durerile tale, privește la Domnul Isus Cristos și vei fi izbăvit! Îndreaptă-ți ochii și inima spre cer! Privește la Domnul Isus Cristos -Mântuitorul tău - și nu te teme!

Nu vei aluneca, dacă, în timp ce mergi, ochii îți sunt îndreptați spre Domnul Isus.

Cine privește în continuu spre El, acela merge în siguranță pe drum, acela nu se va poticni în călătoria de pe acest pământ!

Taci înaintea Domnului!

Încrede-te în Domnul în toate durerile tale! „În lume veți avea necazuri!” Învăță, prin credință, că toate lucrurile vor lucra împreună spre binele tău și apoi supune-te pe deplin voii Domnului. Uită-te la oaie când este tunsă. Dacă stă liniștită, foarfecă nu-i face rău; dar dacă dă din picioare sau numai se mișcă, va fi înțepată.

Supună-te sub mâna lui Dumnezeu și necazul îți pierde ascuțimea lui. Îndărătnicia, murmurul și văicăreala îți fac de o sută de ori mai multe dureri decât necazul însuși. Tu crede că voia Domnului tău este mult mai bună decât voia ta; supună-te Lui și rămâi în această supunere!

În cuptorul de foc

Cuptorul de foc este foarte folositor pentru copiii lui Dumnezeu, căci în el ei capătă mai multă lumină ca oriunde. Dacă vei călători în timp de noapte printr-un ținut unde sunt multe cuptoare în care se topește fierul, te vei minuna de lumina care strălucește din toate cuptoarele de topit.

Sunt încredințat că nicăieri nu învățăm atât de mult și nu primim atât de multă lumină asupra Scripturii Sfinte

ca în cuptorul de foc al necazului. Citește un adevăr din Biblie în pace, în odihnă, într-o stare bună; nu-ți va face poate o impresie deosebită. Dar ia intră în cuptorul de foc - nimeni nu știe câtă lumină este acolo decât acela care a trecut prin acel cuptor -; și vei pricepe atunci cuvinte grele din Scriptură și vei înțelege mai mult decât dacă ai fi rămas afară.

O inimă largă

Nimic nu este așa de potrivit ca să dea unui om o inimă mare și largă, ca o încercare grea. Oamenii mici la suflet n-au trecut prin multe încercări.

Cei ce nu au milă de semenii lor și nu plâng niciodată cu cei ce plâng, de obicei nu au avut ei înșiși multe de suferit. Numai o suferință mare dă naștere la o inimă mare.

O pildă

De curând stăm la fereastră și priveam peste un lac mic. Vedeam acolo ceva care mă desfăta și făcea să se nască în mine fel de fel de gânduri. Un pod de lemn înainta până pe la mijlocul lacului. Niște oameni mânau din urmă - peste acest pod - o turmă de oi. Se auzeau multe strigăte, lătrat de câini, ba unele oi erau chiar lovite cu toiegele, căci nu voiau să mai meargă. Când ajungeau la capătul podului, oile, una după alta, erau înșfăcate și aruncate în apa adâncă. După ce ieșeau la suprafață, înotau - firește, destul de prost - și se îndreptau behăind spre mal.

În drumul lor spre mal erau așteptate de oameni în luntre, care afundau cu lopețile pe acelea pe care puteau să le ajungă; altele erau mânite iarăși de la uscat pe pod. Culoarea apei arăta cât de necesară era baia pentru turmă.

Când familiile, adică mieii și mamele lor, au fost iarăși împreună pe câmpie și-și scuturau blana de pe care curgea apa, se auzea un behăit vesel; era însă prea devreme, căci din nou, toată turma a fost mânată pe pod și fiecare oaie a trebuit să fie încă odată afundată în apă. Era o zi grea pentru bieteles oi; mieii n-ar fi visat niciodată așa ceva. Ele au ieșit toate la uscat ca niște făpturi al căror necaz părea mai mare decât puterea lor de răbdare și care nu mai știau ce să înțeleagă despre un astfel de lucru.

Păstorul rămăsese aproape rece; scăldatul oilor i se părea o glumă; și totuși, am luat seama că era cruțător față de oi, ba chiar se purta cu oarecare gingășie: pe miei a căror lână era mai puțin murdară ca a oilor, nu i-a aruncat a doua oară în apă. În acea împrejurare, el nu-și ducea turma la pășune verde sau la izvor răcoros, dar, ca un păstor bun, lucra tot așa de binevoitor ca atunci când își ducea mieii în brațe sau mâna turma în staul pentru noapte.

Scăldatul oilor mi-a fost o pildă a necazului curăților, prin care trebuie să treacă cei credincioși. Și noi am simțit, uneori, cum am fost mânate de la spate, cum am fost împinși și am auzit lătratul unor câini mult mai răi decât al acelor câini ciobănești. Am fost aruncați într-o mare de suferință și abia am mai putut să ținem capul deasupra. După aceea au venit și alte necazuri, care ne băgau la fund și ne țineau acolo, așa încât ne scufundam în adânc și talazurile treceau peste noi.

Cât este de greu să ieși la mal când grijile te trag la fund, cum trage blana udă pe bieteles oi! Și când, cu osteneală și anevoie, am ieșit din necaz și credeam că putem să răsuflăm și să ne bucurăm că am scăpat, am văzut adeseori, spre groaza noastră, că suferința începe iarăși de la capăt, că trebuie să trecem încă odată prin valuri. Am fi pierdut, de bună seamă, curajul, dacă nu am fi știut că Bunul Păstor nu pune asupra noastră încercări fără trebuință și că El știe bine de ce avem nevoie.

Noi nu suntem ca oile care nu știu la ce este bun necazul; de aceea nici nu ne vom răzvrăti împotriva mâinii care rânduieste încercarea. Recunoaștem înclinarea spre rău a ființei noastre și câtă nevoie este de pedepse de îndreptare, ca să fie îndepărtată de la noi tendința aceasta. De aceea ne vom bucura în necazuri și ne vom ruga ca ele să ne fie spre bine. Și după ce am ajuns la mal, o, de am lepăda acolo mândria noastră, dragostea de lume, trândăvia noastră și toate obiceiurile noastre rele, pentru ca, prin harul Duhului Sfânt, să fim curăți ca o turmă de oi de curând spălată!

Copil al lui Dumnezeu, dacă tu cauți să ieși din adâncul necazului, nu te uita la suferințele de acum, ci uită-te mai bine la binecuvântările pe care le aduc ele! Necazul aduce răbdare; răbdarea, experiență (biruință în încercări); experiența aduce nădejde; nădejdea însă nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inima noastră prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat.

„Vă voi mângâia cum mângâie o mamă pe cineva!” (Isaia 66:13)

O, cât de dulce este mângâierea unei mame! Cum știe ea să ia parte la necazul copilului ei! Cum îl strânge la piept și caută să primească în inima ei toată durerea lui? Copilul poate să-i spună totul, iar mama îi arată un interes, cum nimeni altul nu-i poate arăta. Dintre toți mângâietorii, mama este pentru copil cel mai plăcut.

Tot așa este și cu omul mare: Dumnezeu nostru Se coboară ca să fie față de noi ca o mamă. Aceasta înseamnă o mare iubire și o mare bunătate, înțelegem cu bucurie că El este Tatăl nostru; dar iată că El vrea să fie și mama noastră.

Nu ne cheamă oare aceasta la o sfântă și deplină încredere și la o fericită odihnă? Dacă Dumnezeu este Mângâietorul nostru, atunci nici o teamă nu mai poate să rămână. Să-I spunem Lui deci nevoia noastră, chiar dacă am face lucrul acesta numai prin suspine și plâns. El nu ne disprețuiește din pricina lacrimilor noastre; nici mama noastră nu ar face așa ceva. El ține seama de slăbiciunile noastre, cum a făcut și mama noastră; și poate să facă acest lucru și mai bine și mai duios decât ea; și tot El îndreaptă toate cusururile noastre. Nu vom încerca să purtăm singuri durerea noastră; aceasta ar însemna un răspuns neprietenos la iubirea Lui gingașă. Vom începe numaidecât azi, ziua de astăzi, cu Dumnezeu nostru cel plin de iubire; și de ce să nu încheiem ziua tot cu El? Pe mame nu le obosește niciodată tovărășia copiilor lor.

„Domnul îndreaptă pe cei încovoiați” (Psalmul 146:8)

Sunt încovoiat? Atunci voi ține înaintea Domnului acest cuvânt plin de milă. Felul Său, obiceiul Său, făgăduința Sa este să îndrepte pe cei încovoiați. Poate ești încovoiat din pricină că un simțimânt de păcat îți apasă inima. Dacă este așa, atunci să știi că, în vederea aceasta s-a făcut lucrarea Domnului Isus Cristos; El este gata să te îndrepte și să-ți dea odihnă. O, Doamne, îndreaptă-mă!

Ai pierdut pe unul din iubii tăi ori ți s-au schimbat deodată în rău împrejurările tale din afară? Și în astfel de împrejurări vrea să te mângâie Mângâietorul. Ce bine că unul din Treime este Mângâietorul! Lucrarea de mângâiere trebuie să fie bine făcută, dacă Duhul Sfânt o ia asupra Lui.

Unii oameni sunt așa de încovoiați că numai Domnul Isus Cristos îi poate îndrepta din slăbiciunea lor; dar El poate și vrea să și facă lucrul acesta. El poate să ne ridice spre sănătate, spre nădejde, spre fericire. El a și făcut adeseori acest lucru în încercările de altădată și îl va face iarăși, pentru că este același Mântuitor plin de iubire și purtare de grijă. Noi, care suntem acum încovoiați și suntem triști, vom fi ridicați; iar cei ce ne batjocoresc acum, vor fie rușinați. Ce cinste să fii ridicat de Domnul însuși! Ca să ai parte de ridicarea Domnului, presupune - neîndoios - să fii un timp încovoiat.

„De șase ori te va izbăvi din necaz și de șapte ori nu te va atinge răul” (Iov 5:19)

Putem să avem atâtea necazuri câte zile are o săptămână; dar Dumnezeu, care a lucrat timp de șase zile, va lucra pentru noi până la izbăvirea noastră deplină. În ziua odihnei, ne vom odihni cu El și în El. Când necazurile vin unele după altele, aceasta este adeseori cea mai grea încercare a credinței.

Mai înainte de a ne fi venit bine în fire după o lovitură, a doua și a treia urmează, astfel că ajungem cu totul amețiți.

Dar câtă îmbărbătare este, pe de altă parte, când izbăvirile vin repede unele după altele!

Oricum, noi știm că, dacă Domnul ne-a rânduit șase necazuri, șase vin, nu mai mult. Dacă însă El ne-a rânduit șapte necazuri, nici atunci chiar într-al șaptelea nu ne va atinge răul. Vom sta cu mijlocul încins în fața celor șase sau șapte necazuri și groaza de ele o vom lăsa aceluia care nu au Tată, nu au Mântuitor și nu au

Mângâietor.

Adevărate comori

Necazurile sunt comori; și dacă am fi oameni înțelepți, am socoti durerile noastre drept pietre prețioase.

Peșterile necazurilor sunt mine din care se scot diamante, bunurile noastre sunt argint, dar pentru creștini, necazurile vremelnice pe care le au sunt aur curat.

Putem să creștem în har când ne merge bine, dar negreșit, cele mai mari progrese le facem când suferim.

Vânturile ușoare fac bine corăbioarei vieții noastre în drumul de călătorie spre cer; însă vânturile mari sunt mai bune pentru ea.

Ne place liniștea, dar calea lui Dumnezeu merge prin furtună.

Cei evlavioși au mai mare, mult mai mare folos din pagubele pe care le au, decât din câștigurile lor.

Prin boala lor, ei se însănătoșesc; și prin sărăcia lor, ei se îmbogățesc.

Prin necazuri ni se taie aripile pământești, ca să nu putem zbura din mâna Domnului.

„Cel ce a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi" (Filipeni 1:6)

El va isprăvi lucrarea pe care a început-o în sufletul meu. Domnul Se interesează de tot ce mă privește pe mine. Tot ce acum este bun, dar încă nedesăvârșit, îl va păzi Domnul, îl va păstra și-l va duce la desăvârșire. Aceasta e o mare mângâiere. Eu n-aș putea să duc la desăvârșire lucrarea harului, căci alunec în fiecare zi și numai prin ajutorul Domnului am rămas în picioare până acum.

Dacă Domnul m-ar lăsa, toate încercările mele de acum nu mi-ar ajuta la nimic și aș pieri pe cale. Dar Domnul mă binecuvântează mereu. El desăvârșește credința mea, dragostea mea, caracterul meu, lucrarea mea la care m-a chemat. El mi-a insuflat grijă pentru sufletul meu și a făcut să înaintez năzuința și lupta mea.

El nu lasă niciodată o lucrare neterminată. Aceasta n-ar fi spre slava Sa și nici chiar nu s-ar potrivi cu ființa Sa. El poate să împlinească scopurile Sale pline de har și chiar dacă firea mea rea, lumea și diavolul s-ar uni toate ca să-L împiedice, nu mă îndoiesc de făgăduința Sa. El va duce la desăvârșire buna lucrare din mine, iar eu îl voi proslăvi mereu, îl voi proslăvi în veci. Doamne, Te rog, fă ca și astăzi să propășească în mine lucrarea harului Tău!

Desfăcut de lume

Necazul greu clatină rădăcinile pe care sufletul și le-a înfipt în această lume și face ca inima să arunce cu putere ancora în cealaltă lume. Cum putem să mai iubim lumea, care a ajuns așa de tristă pentru noi? Cum vom mai umbla noi după fructele care au un gust așa de amar? O, dacă am avea aripi ca de porumbel, ca să zburăm spre patria noastră și să ne putem odihni acolo pe veci? Când adie vântul ușor de vară, suntem ispitiți să întindem pânzele și să călătorim iarăși pe marea vieții; când însă izbucnesc furtuni, ne îndreptăm cu toată puterea spre port. Prin necaz - să nu uităm - ni se taie aripile pământești, ca să nu putem să zburăm din mână Domnului nostru; dar același necaz face să crească aripile sufletului nostru, pentru ca să ne înălțăm, cât mai sus, ca vulturii și să zburăm spre soarele ceresc, spre patria noastră veșnică.

Se povestește despre un soldat grec din vremea de demult, că avea o boală dureroasă, care, pe cât se vedea, trebuia să-l ducă în curând la moarte. El era mereu în cele dintâi rânduri, unde lupta era mai crâncenă, era mereu în fruntea avangardei și era cel mai viteaz dintre viteji, pentru că lupta ca să-și uite durerile; el nu se temea de moarte în luptă; căci se gândea că nu mai are mult de trăit. Regele s-a bucurat de acest războinic viteaz și l-a încredințat în mâna unui doctor iscusit, care l-a vindecat de boală. - Dar, ah! de atunci încolo, războinicul nu mai era văzut în cele dintâi rânduri. Acum el se codea, căci avea pentru ce să trăiască: sănătate,

patrie, familie; n-avea plăcere să-și mai pună viața în joc ca altădată.

Dacă avem multe strâmtorări și necazuri, suntem cu curaj în slujba Dumnezeului nostru, pentru că simțim că în această lume nu este nimic pentru care face să trăim, iar nădejdea vieții viitoare ne mână spre râvnă, sârguință și lepădare de sine. Dacă însă ne merge bine, atunci bucuriile acestei lumi ne îngreuiază adesea gândirea spre cele viitoare și ne dedăm la o viață plină de tihnă, dar fără slavă.

O, Doamne, îți mulțumim pentru suferințele noastre, căci ele ne înviorează! Îți mulțumim pentru furtună și valuri, căci ele ne depărtează de țărnul înșelător.

Înainte de a fi venit necazul, rătăceam, dar acum păzim Cuvântul Tău!

Mângâiere deosebită pentru cei ce au să poarte crucea

Dacă bunul vostru Domn v-a pus pe umeri o cruce, El are și o mângâiere deosebită pentru inimile voastre. După cum crucea duce la cunună, tot așa pe calea noastră lucesc câteva raze deosebite, care fac crucea mai puțin apăsătoare și ne dau să gustăm ceva din fericirea vieții viitoare. Amărăciunea suferinței tale îți este îndulcită:

1. Printr-o împărtășire mai bogată a unui har deosebit. Harul este cea mai bună mângâiere a creștinului. Când credința și iubirea înfloresc, aduc cu ele o bucurie strălucită. Când răsare harul, este ca o înviere din morți și el nu încolțește niciodată așa de bogat ca după ploaie. După ploaie, iarba înverzește din nou și florile vestejite își ridică iarăși capetele.

Tot așa, după ploaia suferinței încolțește harul. Niciodată stelele nu strălucesc așa de luminos ca într-o noapte de ger mare. Plantele mirositoare, când sunt frecate, dau un miros plăcut. Sfinții sunt foarte sfinți în casa robiei și în țara pribegiei lor. - „Chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru dinlăuntru se înnoiește din zi în zi” (2 Corinteni 4:16). Prigoana este acel timp al vieții noastre când „totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor” (2 Corinteni 4:11).

Mângâie-te, suflet obosit: crucea vine ca să trăiești, ca să te faci sănătos. Această slăbiciune va întări ceea ce era pe moarte. Credința și iubirea, răbdarea și curajul care au lăsat atâta timp să le atârne aripile în jos, vor ridica iarăși capul în sus; ziua izbăvirii tale se apropie; harul va schimba într-o zi de nădejde noaptea întristării.

„Celui fără prihană îi răsare o lumină în întuneric!” (Psalmul 112:4).

2. Poți să aștepti acum o descoperire mai luminoasă a iubirii deosebite a lui Dumnezeu. Mă iubești, Doamne? Dacă mă iubești, îmi este de ajuns. Fă-mă să-Ți aud glasul, fă-mă să-Ți văd fața. Sărută-mă cu sărutarea gurii Tale! Iubirea și bunătatea Ta îmi este mai scumpă decât viața. Trimite lumina Ta și adevărul ca să-mi spună că mă iubești! O! când vei zice: „Tu știi că te iubesc!” - Domnul Isus îți va răspunde: „Atunci urcă-te cu Mine pe cruce!” Acest pom uscat poartă mai multe flori decât toți pomii verzi de pe câmp. Toată Evanghelia atârână de cruce. Unde este atârnat Domnul nostru, acolo este ținut păcatul, nimic blestemul, biruită moartea și se arată iertarea de păcate, pacea, bucuria, slava. Aceasta este iubirea cu toate însușirile ei; mergi numai și o ia! Nu te teme că trebuie să fii botezat cu botezul Domnului și că trebuie să bei paharul Lui (Matei 20:22), căci acel pahar este și părtășie cu sângele Domnului Cristos. Vino cu Mine în pustie, ca să-ți vorbesc prietenește. Dacă ai foarte mare nevoie de ea și știi s-o prețuiești foarte mult, îți voi arăta iubirea Mea!

3. Domnul nostru nu voiește ca iubirea Lui să fie pentru noi un lucru neînsemnat. Tot sufletul tânjește după picurul din fagure. Tu ții încă la multe lucruri, așa că nu poți să zici Domnului „bun venit”; de aceea ți le ia. El păstrează cel mai bun vin până atunci când al tău s-a oțetit; atunci vinul Domnului ți se pare bun de tot și atunci îl și primești. Untdelemnul Său este pentru rănilor tale, nu pentru toanele tale. Copilul învață să cunoască iubirea părinților de abia când este bolnav sau necăjit. Atunci orice privire a iubirii părinților și orice cuvânt înseamnă milă și părtășie. Dacă cunoști ura oamenilor, atunci poți să aștepti să cunoști și iubirea Domnului Isus Cristos. Dacă ești prigonit, alungat, călcat în picioare, El te va primi și te va îngriji cu drag.

4. În necaz poți să aștepti o descoperire mai mare a slavei lui Dumnezeu. Pentru cei sfinți nu este nici o închisoare care să nu aibă o fereastră prin care să se poată vedea în palatul împăratului. Golgota ajunge un

munte al schimbării la față, de pe care se poate vedea Domnul în slava Sa; ea ajunge un Pisga, de pe care se poate vedea în țara făgăduinței.

Despre Ștefan, cel dinții martir, se spune în cartea Faptele Apostolilor 7:55: „Și-a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu.” Și în capitolul 6:15: Toți cei ce ședeau în sobor s-au uitat țintă la Ștefan și fața lui li s-a arătat ca o față de înger.” Ce fel de cer trebuie să fi fost în sufletul lui, dacă arunca o astfel de strălucire pe fața lui! Bucuria lui era prea mare pentru inima lui, așa că și fața lui trebuia să-și aibă partea ei, încât chiar vrăjmașii lui au văzut slava lui Dumnezeu. Când se uita în jos, vedea oarecum iadul deschis, căci toți chinuitorii lui erau în jurul lui; răzbunarea morții era gata să-l înghită. Dar când se uita în sus, vedea cerul deschis și pe Domnul Isus stând la dreapta lui Dumnezeu. Atunci inima lui va fi strigat, fără îndoială: „O! acolo este Acela pentru care sufăr toate acestea. Acolo este Iubitul meu. Iată, acolo este împărăția luminii, spre care mă mână această furtună întunecoasă!”

Iadul nu mai este iad când cerul se arată ca cer. Când citiți ce se spune despre cetele de martiri, despre bucuria lor negrăită, despre curajul lor nebiruit și despre îndrăzneala lor minunată; cum ei mângâiau pe prietenii lor și puneau în încurcătură pe vrăjmașii lor; cum se bucurau de vânătăile lor, cântau cântări de laudă în butuci, se lăudau cu legăturile lor, întindeau mâinile spre flăcări și biruitori înaintau prin foc spre cer, - ce învățăm noi din aceasta? Că ochii lor și ancora credinței lor erau dincolo de perdea, unde Domnul Isus Cristos S-a dus înaintea lor. O! cine n-ar vrea să fie la ei? Cine vrea să se teamă de suferință?

De ce te temi, suflete? Încotro alergi? De ce te ascunzi? De ce șovăiești să fii împins de la țarm și să călătorești pe marea întinsă? Nu te teme de casa durerii, căci, din clipa în care te găsești acolo, n-ai decât să privești la Domnul Isus și ești în paradis.

5. În sfârșit - și aceasta cuprinde pe toate celelalte: în necaz, ți se descopere prezența deosebită a Domnului. „Eu sunt cu tine - zice Domnul - ca să te izbăvesc” (Ieremia 30:11). „Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde și flacăra nu te va atinge” (Isaia 43:2). Prin foc și apă trebuie să treci, dar prin orice-ai trece, El va fi cu tine. Când ardea rugul, Domnul era în rug; când cei trei tineri erau în cuptorul de foc, Domnul era cu ei. „În toate necazurile lor n-au fost fără ajutor și îngerul care este înaintea feței Lui i-a mântuit; El însuși i-a răscumpărat, în dragostea și în îndurarea Lui și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime” (Isaia 63:9). Pavel scrie în a doua sa epistolă către tânărul Timotei (4:16-17); „La întâiul meu răspuns de apărare, nimeni n-a fost cu mine, ci toți m-au părăsit; însă Domnul a stat lângă mine și m-a întărit.”

Nici un sfânt nu va putea să se plângă vreodată de Domnul și să zică: „Am fost în temniță și n-ai venit pe la mine.” El este întotdeauna cu ei, ca să le poarte povara, ca să mijlocească pentru ei, ca să scoată la iveală nevinovăția lor, ca să le spele vânătăile și să le șteargă lacrimile, ca să le vindece rănilor, să le lege mădularele zdrobite, să le învioreze duhul obosit, să le umple închisoarea de miros dulce, să le lumineze carcera întunecoasă, să-i conducă de pe căi greșite pe calea cea dreaptă, să vorbească cu ei în singurătate; prin zâmbetul Său dumnezeiesc, prin siguranța iubirii Sale, prin îngrijirea Sa, prin părtășia și primirea prietenoasă de sus, să le dea ce le lipsește aici jos; pe scurt, să-i ferească prin harul Său de cădere, până îi va înfățișa în slava Sa curați și fără pată.

Unde este Domnul Cristos, acolo totdeauna este bine. Unde este Domnul meu, acolo să-mi cadă sorțul meu. Mai bine să locuiesc între mărăcini cu Domnul meu decât între crini fără El.

Tu, creștin fricos, mângâie-ți inima! Te temi de cruce? Uită-te bine la ea și teama ta se va risipi. Privește lăuntrul acestei cruci îngrozitoare, privește partea luminoasă a norilor întunecos!, partea însorită a spinilor care îți rănesc inima. Tu zici: „Vai de mine! Unde să găsesc mângâiere? O! dacă aș fi știut eu că așa stă lucrul cu mine!”

Nu ești tu în legătură cu Dumnezeu? Crede numai și toate sunt ale tale. Crede și vei vedea mânia lui Dumnezeu. Pe cât ești de sigur că a ta este crucea, pe atât să fii de sigur că și mângâierea crucii tot a ta este.

Citește toate cuvintele pline de har pe care le ai în fața ochilor; gândește-te la toți credincioșii care au suferit înaintea ta și cu care s-au adevărit acele strălucite cuvinte, printr-o văzută creștere în har, prin trăirea dragostei

dumnezeiești, printr-o mai deplină și frumoasă descoperire a slavei lui Dumnezeu, printr-un simțământ al prezenței lui Dumnezeu, care a înviat duhul lor, i-a îmbărbătat, i-a întărit în cele mai întunecoase închisori și în cea mai grea luptă, în ocară și în batjocură, în lanțuri, în surghiun, în chin, în moarte!

Și să știi că toate acestea sunt scrise pentru învățătura ta, pentru ca, prin răbdarea Scripturii, să ai nădejde!

În griji și în sărăcie

„Aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre căci El însuși îngrijește de voi” (1 Petru 5:7)

Îngrijorarea nearuncată asupra Domnului îți macină puterile, îngrijorarea ta plină de temeri și purtarea de grijă a lui Dumnezeu sunt două lucruri cu totul deosebite.

Purtarea Lui de grijă, deși plină de iubire și atotcuprinzătoare, nu-I pricinuieste nici o neliniște; însă nouă, îngrijorarea ne aduce pagubă, prin chinurile ei, care ne rod. Trebuie deci să arunci asupra Domnului neînțeleapta ta îngrijorare, căci grija Lui este înțeleaptă.

Sunt, negreșit, griji pe care nu putem să le aruncăm asupra lui Dumnezeu, din pricină că sunt păcătoase. Grija de a ajunge bogat, grija de a fi laudat de oameni, dorința după o viață de plăceri, dorința de a răzbuna o jignire, - pot eu să rog pe Dumnezeu să poarte pentru mine o astfel de grijă? Dacă ești chinuit de astfel de griji, aruncă-le, înlătură-le de la tine; altfel, ele te vor arde în suflet.

Poți, în privința lor, să te rogi lui Dumnezeu; dar numai ca să te scape de ele. Fii măsurat în dorințele tale, întinde-te cât îți-e plapuma, și atunci grijile tale nefolositoare se vor micșora dintr-odată.

„Aruncați asupra Domnului îngrijorările voastre”, zice Apostolul. El nu zice: „puneti”, ci întreabinează un cuvânt mult mai puternic și mai lămurit: „aruncați”. Aruncarea cere o efortare oarecare. Nu-i joc de copil să arunci asupra Domnului îngrijorările când cutiile și dulapurile sunt goale; ai șase copii și ghețele se rup. Atunci trebuie să faci acea faptă de credință. Trebuie să-ți încordezi toată puterea sufletului tău, până izbutești să ridici greutatea și s-o arunci asupra Domnului; dar oricum, încordarea nu este așa de mare ca atunci când ai purta tu însuși îngrijorarea.

Ce sarcină grea este să aștepti ajutor de la oameni, ajutor care nu mai vine. De aceea, aruncă îngrijorarea ta asupra Lui. Poți să le spui altora nevoia ta, ca să-i câștigi de partea ta, căci trebuie să purtăm sarcinile unii altora; poți de asemenea să rogi pe prieteni să te ajute și astfel să te înveți a fi smerit; însă cel dintâi loc trebuie să-l aibă rugăciunea pentru a cere ajutorul lui Dumnezeu. Este bine să luăm seama cum aceia care se lasă în totul în seama lui Dumnezeu sunt ajutați în chip minunat. Nu este lucru nedrept să ne îndreptăm pentru ajutor către frații noștri creștini; sunt mulți care ar voi bucuroși să ajute și care trebuie să știe unde este nevoie de ajutor; dar nu pune niciodată pe om în locul lui Dumnezeu, singurul care poate să ia de la noi îngrijorările noastre și să ducă poverile noastre.

Mai este un mijloc de a face grijile mai ușoare, mijloc care este opus aceluia de a arunca îngrijorările asupra Domnului. Acest mijloc este nepăsarea. Nu se cade ca atunci când este vorba de griji, un creștin să zică: „Mi-e totuna!” Cine ia lucrurile în chip ușuratic, acela tot în chip ușuratic face datorii și nu se ține de vorbă. Fiecare om serios trebuie să aibă grijă de ocupația și de familia lui. „Dacă nu poartă grijă de ai săi și mai ales de cei din casa sa... este mai rău decât un necredincios” (1 Timotei 5:8).

Aruncarea grijilor asupra lui Dumnezeu este tocmai contrariul ușurătății și nepăsării.

Nu este potrivit iarăși a arunca asupra Domnului grija când săvârșești ceva nedrept; de pildă, dacă faci datorii, cu toate că știi că nu le poți plăti; dacă, pentru a scăpa de o pagubă, spui un neadevăr; dacă, pentru a-ți mări veniturile, te apuci de afaceri îndrăznețe și neserioase. O faptă de neascultare înseamnă lepădarea ajutorului lui Dumnezeu, înseamnă o ajutorare de sine neîngăduită.

Acela care, fie ce-ar fi, face numai ceea ce este drept, acela poate să arunce asupra lui Dumnezeu grijile lui. Grija noastră trebuie să fie să plăcem lui Dumnezeu; pe toate celelalte griji putem să le lăsăm liniștiți asupra Lui.

Dar cum putem să aruncăm asupra lui Dumnezeu grijile noastre? Ca să ridicăm povara grea, avem nevoie de mâna rugăciunii și de mâna credinței. În rugăciune spunem lui Dumnezeu grija noastră și îi cerem ajutor; prin credință, suntem încredințați că Dumnezeu poate să ne ajute și ne va și ajuta. Rugăciunea întinde înaintea lui Dumnezeu cererea cu lista tuturor grijilor noastre, iar credința zice: „Cred că Dumnezeu îmi poartă de grijă; cred că El mă va scoate din nevoie și că acest lucru va fi spre slava Lui!”

Dacă ai luat grija de pe umerii tăi și ai aruncat-o asupra lui Dumnezeu, ferește-te să nu o iei iarăși înapoi asupra ta. De câte ori, în rugăciunea făcută cu credință, m-am dezbrăcat de grija mea; dar - trebuie s-o spun cu rușine - după un timp, am simțit iarăși aceeași povară pe care o credeam aruncată. Dar este oare înțelept lucru să-ți pui din nou picioarele în lanțurile care ți-au fost luate? Totuși, de multe ori, chinuit de greutate, am mers cu ele înaintea scaunului lui Dumnezeu, cu hotărârea tare de a nu mă mai lăsa chinuit de ele. Le-am aruncat pe toate asupra lui Dumnezeu și le-am lăsat în mâna Lui atotputernică. Așa se face că n-am mai văzut niciodată unele griji; ele s-au topit ca bruma, când răsare soarele, dimineața, și au lăsat în urma lor o binecuvântare. Alte nevoi au rămas, în adevăr, dar nu mai mă apasă, fiindcă m-am plecat sub jug.

Domnul însuși ne poruncește să nu ne îngrijorăm. Este porunca Sa ca noi să nu ne îngrijorăm, dar este și binele nostru că nu mai trebuie să ne îngrijorăm. Afară de asta, avem să aruncăm asupra Domnului grijile noastre pământești, pentru ca să avem vreme și putere pentru alte griji mult mai însemnate.

Dacă Domnul ți-a sfărâmat jugul greu al grijilor tale, trebuie să iei asupra ta jugul Lui ușor. Trebuie să-L iubești mai mult, să-I slujești mai bine, să înțelegi mai bine Cuvântul Său, să trăiești într-o legătură tot mai strânsă cu El, să umbli așa fel încât să nu întristezi pe Duhul Sfânt. Astfel de grijă sfântă vei avea totdeauna și ea va crește în măsura în care vei crește în har. Într-un anumit înțeles și aceste griji le putem arunca asupra Domnului: putem să așteptăm ajutorul Duhului Sfânt, care lucrează în noi și voința și înfăptuirea, după plăcerea Sa; însă El lucrează în noi dacă noi arătăm grijă și râvnă, și din această pricină nu încercăm lăuntru nostru cu planuri și năzuințe de rând.

În adevăr, este o mare fericire că putem să aruncăm asupra Domnului grijile noastre. Dacă aș avea un proces și ar veni la mine un avocat vestit și, din curată prietenie, s-ar oferi să-mi susțină procesul, o, cât de bucuros aș fi! N-aș mai avea nici o grijă și oricui ar veni la mine pentru treaba asta, i-aș spune: „Du-te la avocatul meu; nu mă mai ocup eu cu asta.” Tot așa trebuie să-i faci vicleanului vrăjmaș, Diavolului, care se bucură de câte ori ești trist și plin de griji. Spune-i: „Domnul să te mustre, Satano!”

Este lucru sigur: Domnul Dumnezeu poartă grijă de ai Săi.

Un loc sigur

Ai grijă să pui pe toți cei iubiți ai tăi în mâna lui Dumnezeu. Ai predat Lui sufletul tău, în mâna Lui predă și pe cei iubiți ai tăi, cu trup și suflet. Poți să te lași pe tine însuși în seama Lui, deci poți să lași și pe ai tăi. Gândește-te că ei nu sunt ai tăi, ci Dumnezeu ți i-a dat pentru un timp și ți-i poate cere înapoi oricând. Niciodată nu ești așa de sigur de ceea ce ai, ca atunci când ești gata să te desparți de ce ai; niciodată nu ești așa de bogat ca atunci când pui în mâna Domnului tot ce ai. Vei vedea că durerea pagubei este foarte mult ușurată, dacă ai învățat mai dinainte ceea ce-ți este foarte scump: ca în fiecare zi să-ți încredințezi sufletul în paza Domnului tău.

Nu umblați după lucruri înalte!

A fi într-o stare înaltă și a plăcea lui Dumnezeu sunt două lucruri care greu merg împreună. Un pahar plin nu-l duci ușor fără să verși ceva din el. Cine stă pe coama unui zid înalt, are nevoie de un cap care să nu se clatine și de mult har.

Bucurați-vă totdeauna!

Dacă un creștin, aflându-se în încercare, se lasă stăpânit de mâhnire și descurajare; dacă nu caută har la Dumnezeu, ca să poată să lupte cu bărbăție și cu voieșie când este în necazuri; dacă nu cere Tatălui Ceresc putere și mângâiere ca să se poată bucura totdeauna în Domnul, atunci necinstește învățăturile înalte, puternice

și alese ale creștinismului, care pot să țină pe un om drept și să-l facă fericit chiar în cele mai mari neazuri.

Răbdarea

Răbdarea este mai bună decât înțelepciunea; un dram de răbdare face mai mult decât un kilogram de pricepere. Toți oamenii laudă răbdarea, dar foarte puțini dau dovadă de ea în viață; ea este o doctorie bună pentru orice boală; o laudă până și femeile bătrâne, dar nu în orice grădină cresc ierburile din care se plămădește ea. Când carnea și oasele ne sunt pline de dureri și suferințe, atunci este tot atât de firesc să cântăm și să ne văităm, cum este firesc pentru cal să dea din cap când îl chinuie muștele sau cum este firesc pentru o roată să facă hodoronc-tronc atunci când i-a căzut o spiță.

Dar nu ce este firesc trebuie să fie regula de purtare a creștinului, pentru că atunci la ce mai este bună credința lui? Dacă un soldat nu luptă mai bine ca un argat, atunci jos cu uniforma lui! De la un măr așteptăm mai mult rod ca de la un mărăcine și chiar avem acest drept.

Ucenicii unui Mântuitor plin de răbdare trebuie să fie și ei foarte răbdători. „Mușcați buzele și rabdă” este sfatul din vremea de demult; dar a „cânta și răbda” este cu mult mai bine. Și de ce nu? La urma urmei, când ne gândim ce rele ființe suntem, prea puține sunt loviturile pe care le primim și chiar dacă ne doare puțin, trece! O durere, care a trecut, ajunge o bucurie și aduce o învățătură de minte. N-ar trebui să ne temem să ne coborâm în Egipt, dacă știm că de acolo vom ieși cu podoabe de aur și de argint.

Oamenii nerăbdători își udă mereu nefericirea lor și-și alungă singuri mângâierea. Suferințele sunt musafiri care nu fac să fie și poftiți; însă cei ce cârtesc, le trimit singuri căruța ca să-i aducă în casa lor. Mulți oameni se nasc țipând, trăiesc tânguindu-se și mor dezamăgiți; ei mestecă mereu în gură hapul amar de care nici n-ar ști măcar că este amar, dacă, având pricepere, l-ar înghiți odată într-un pahar de răbdare și apă. Ei socotesc ușoară greutatea oricărui alt om, pe când aripile lor li se par grele ca plumbul; după părerea lor, ei totdeauna sunt rău tratați; peste nimeni nu dă nenorocirea așa de des ca peste ei; zăpada cea mai groasă la ușa lor cade și grindina deasă mai mult în fereastra lor bate; și totuși, dacă adevărul ar ieși la iveală, s-ar vedea atunci că răul a fost mai mult în închipuirea lor decât în realitate. Mulți oameni ar fie foarte fericiți dacă ar putea să vadă lucrul acesta. O bucățică din acea plantă numită mulțumire, pusă în cea mai slabă ciorbă, ar face-o să aibă gustul fripturii regelui. Ion Plugarul are în grădina lui această plantă, însă în iarna din urmă a suferit așa de greu că, din nefericire, nu poate să dea și vecinilor săi o crăcuță din ea; de aceea, ei ar face mai bine să asculte ce se spune clar în Evanghelia după Matei (25:9) și să se ducă ei înșiși la cei ce vând și să-și cumpere. Harul este ogorul pe care îi merge bine acestei plante, însă trebuie mereu udată din izvorul îndurării.

A fi sărac nu este totdeauna un lucru plăcut; sunt însă pe lume și alte lucruri mai rele decât sărăcia. Ghetetele mici te strâng, dar nu strâng așa de tare când piciorul este mic; și dacă avem mijloace puține, atunci este bine și foarte cuminte să avem și pretenții puține.

A fi om sărac nu este o rușine; a fi însă mulțumit cu sărăcia ta este o rușine. Într-unele lucruri, săracilor le merge mai bine ca bogaților, fiindcă, dacă un sărac își caută hrană pentru foamea lui, poate să-și ajungă mai bine ținta, decât bogatul care își caută foame pentru hrana lui. Masa săracului este pusă mai repede, iar munca îl scutește de cheltuiala cu sosuri. Cei mai buni doctori sunt: Doctorul Cumpătare, Doctorul Liniște și Doctorul Voie-Bună; și sunt destui plugari evlavioși care au fericirea să fie serviți la masă de toți acești trei domni. Bogăția te face să ai toane, dar foamea nu caută vină bucătarului. Munca aspră aduce sănătate, iar un dram de sănătate face cât un sac de diamante. Nu cât de mult avem, ci cât de mult gustăm din ce avem, iată în ce se cuprinde fericirea noastră!

Într-o lingură de zahăr este mai multă dulceață decât într-un butoi cu oțet. Nu mulțimea bunurilor, ci binecuvântarea lui Dumnezeu în ce avem, iată ce te face în adevăr bogat. Cojile de la un măr dulce sunt mai bune decât un întreg măr pădureț. Un prânz cu verdețuri și pace este mai bun decât un bou îngrășat și ură. „Este mai bine puțin cu teamă de Domnul, decât o comoară mare cu tulburare.” Puține lemne ajung ca să-mi încălzesc o sobă mică; de ce dar să mă plâng că nu am toate pădurile?

Când vin suferințele, nu este de nici un folos să cârtești împotriva lui Dumnezeu în inima ta; aceasta ar însemna să lovești singur cu piciorul în țepuș și să ți-l rănești. Copacii se îndoie în bătaia vântului, și așa ar trebui să

facem și noi. De câte ori zbiară oaia, de atâtea ori pierde o gură de nutreț; și de câte ori ne plângem, tot de atâtea ori pierdem o binecuvântare. A cârti este o meserie rea și proastă și nu aduce nimănui nici un folos, însă răbdarea are o mână de aur. În curând relele vor trece. După ploaie vine și soare; ciorile negre au aripi; iarna se schimbă în primăvară și noaptea în zi. Și chiar dacă vântul bate cu putere, în cele din urmă tot se va opri.

Dacă s-a închis o ușa, Dumnezeu va deschide alta. Dacă pe un ogor nu crește mazărea, va crește poate, fasolea; dacă o cloșcă își părăsește ouăle, se va găsi o alta care să le clocească pe toate ale ei; toate lucrurile au și o parte luminoasă, iar bunul Dumnezeu este pe toate părțile!

În cel mai rău potop de necazuri, este pe undeva și un loc uscat, în care mulțumirea poate să-și pună sigur piciorul; și chiar de n-ar fi un astfel de loc, mulțumirea tot ar învăța să înoate.

„Prietenilor, să dăm fuga la răbdare și la apă”, ziceau cei vechi, „ca nu cumva să vină peste noi frigurile cârtirilor și să molipsim și pe alții cu această boală, criticând căile lui Dumnezeu!”

Cel mai bun leac în suferințe este să ne lăsăm cu încredere în voia lui Dumnezeu. Ce nu poți să vindeci, trebuie să suferi. Și dacă nu avem să mâncăm slănină de porc, să mulțumim lui Dumnezeu că mai avem câteva căpățâni de varză. „Trebuie” este poate o nucă tare, dar are miez dulce.

„Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu!” (Romani 8:28). Tot ce cade din cer este, mai curând sau mai târziu, spre binele pământului.

Ce vine de la Dumnezeu este totdeauna o binecuvântare, chiar dacă este o nuia. Din fire, suferințele ne plac tot atât de puțin cât de puțin îi place șoarecelui să se împrietenească cu pisica; și totuși, prin har, Pavel a ajuns să se laude și cu necazurile lui. Pagubele și crucile sunt grele de purtat; dar, dacă inimile noastre sunt sincere înaintea lui Dumnezeu, este minunat să vezi cât de ușor ajunge jugul lor. La slavă trebuie să intram pe calea crucii și a lacrimilor și, fiindcă nu ne este îngăduit să mergem în cer într-un pat de puf, să nu ne mirăm dacă adeseori găsim calea aspră, cum au găsit-o și cei dinaintea noastră.

Totul este bun când se sfârșește bine; de aceea, să arăm pământul cel mai tare cu gândul la snopii de la seceriș; și dacă alții cârtesc la un astfel de lucru, noi să învățăm să și cântăm.

O avuție care nu se poate pierde

Dă-mi o mare sumă de bani; o lovitură a soartei poate să-mi ia totul. Dă-mi însă o credință tare în cuvântul: „Domnul este Păstorul meu; nu voi duce lipsă de nimic” și atunci toate sunt bune, iar eu sunt bogat pentru toată viața. Această avuție nu pot s-o pierd nici odată. Eu țin această arvună sigură, această cheazășie: „Domnul este Păstorul meu; nu voi duce lipsă de nimic.”

Suferințe fără rost

Cei mai nefericiți oameni sunt aceia care mereu se îngrijorează. Voi, care vă temeți așa de mult de ceea ce poate să aducă ziua de mâine, încât nu puteți să vă bucurați de ziua de astăzi; voi, care sunteți porniți să socotiți orice stea drept o cometă și sub fiecare colină să vedeți un vulcan; voi, care vă gândiți mai mult la petele din soare decât la soarele însuși și care vă mâhniți de o foaie uscată mai mult decât vă bucurați de frunzișul verde al unei păduri întregi; voi, care trăiți mai mult în suferințele voastre decât în bucuriile voastre, voi alcătuiți o ceată de oameni nefericiți.

Lasă pe Dumnezeu să poarte de grijă!

Aruncă nevoile și grijile tale acolo unde ai aruncat și păcatele tale: în adâncul mării. Nu lăsa niciodată ca o nevoie să-ți apese măcar o oră pe inima ta, fără să spui plângerea ta Tatălui Ceresc. Cel dintâi lucru pe care trebuie să-l faci când vine nevoia, este să i-o spui Lui. Cu cât zăbovești mai mult să faci lucrul acesta, cu atât mai mult ți se tulbură pacea.

Mulțumire

O, voi sărmani robi ai grijilor zilnice, cât de fericiți ați fi dacă le-ați duce pe toate la Domnul Isus Cristos. Chiar dacă colivia nu vi s-ar lărgi și venitul nu vi s-ar mări, chiar dacă ați face mereu parte din ceata celor săraci și împovărați cu muncă grea, ați avea totuși o pace și o mulțumire prin care starea vi s-ar îmbunătăți, fără să se schimbe. Dacă Domnul Cristos ne botează cu iubirea Sa, dacă El ne afundă în șivoiul harului Său, atunci El poate să ne dea deplină odihnă și cu privire la grijile acestei lumi.

Griji mici

Nu te sfi totuși de a duce înaintea Domnului grijile tale zilnice. Poate gândești că ele sunt prea neînsemnate, ca să le aduci înaintea Celui Preaînalt. Dar sunt oare în ochii lui Dumnezeu chiar grijile noastre mari așa de mari cât ne par ele nouă? Și nevoile noastre mici nu sunt ele părți dintr-o sumă mare? Oricum, ele sunt însemnate pentru noi; iar Domnul Dumnezeu și fără acestea, se pogoară atât de jos la noi, așa că n-avem să ne temem că-L pogorâm prea mult. Astfel, poți să vii înaintea Lui pentru cheia pe care ai pierdut-o, ca și pentru degetul care doare pe copilul tău, sau pentru un cuvânt neprietenos pe care ți l-a spus cineva. Pentru un tată nu este neînsemnat nimic din ceea ce chinuiește pe copilul său; iar marele Dumnezeu, care a numărat chiar perii de pe capul tău și fără a cărui voie nu cade vrabia de pe gard la pământ, nu te va socoti prea îndrăzneț dacă aduci înaintea Lui nevoile tale zilnice.

Nu te îngrijora înainte de vreme!

Un om duce în fiecare zi saci de făină în spinare. El ia zeci de kilograme deodată și ce duce într-o zi se ridică la zeci de mii de kilograme, ceea ce într-un an face o greutate foarte mare. Dacă acest om ar socoti la data de 1 Ianuarie povara pe tot anul și ar zice: „Îmi este cu neputință să duc o povară așa de mare”, atunci tu i-ai aduce aminte că nu trebuie s-o ducă toată deodată, ci are să întrebuințeze pentru aceasta toate zilele de lucru dintr-un an.

Dacă te uiți la toate grijile și nevoile care pot să vină, vei striga: „Cum s-o scot la capăt cu toate?” Dar ele nu vin toate deodată, ci rând pe rând; și dacă vine o nevoie sau o grijă, vine și puterea de care ai trebuință. Pas cu pas și zi cu zi, drumul este străbătut; și cu răbdare ne facem datoria.

„Domnul sărăcește și El îmbogățește, El smerește și El înalță” (1 Samuel 2:7)

Toate schimbările din viața mea vin de la El, Cel Neschimbat. Dacă m-aș îmbogăți, aș vedea în aceasta mâna Lui și L-aș preamări; dacă aș săraci, aș vedea și în aceasta mâna Lui și de asemenea L-aș preamări. Dacă scăpăm în lume, acesta este un lucru care vine de la Domnul și-l primim cu răbdare; dacă ne ridicăm iarăși, tot de la Domnul vine și-l primim cu recunoștință.

În fiecare caz, Domnul este Acela care a lucrat și de aceea este bine!

Adeseori acesta este felul lui Dumnezeu de a lucra: scoboară pe cei pe care i-a înălțat și dezbracă pe cei pe care vrea să-i îmbrace. Dacă aceasta este calea Sa, atunci ea este cea mai bună și cea mai înțeleaptă. Dacă acum îndur coborârea, pot să mă bucur, pentru că aceasta înseamnă începutul spre înălțare.

Cu cât mai mult suntem smeriți prin har, cu atât mai mult suntem înălțați după aceea în salvă. Cu bucurie vom primi sărăcia care în curând va face loc unei bogății cu atât mai mari.

O, Doamne, m-ai smerit în timpurile din urmă și m-ai făcut să simt nimicnicia și păcatul. Această încercare nu este plăcută, dar Te rog să faci ca ea să-mi fie spre binecuvântare. O, dacă prin aceasta m-ai face în stare să duc o greutate mult mai mare de bucurie și de lucru binecuvântat; și dacă, prin încercare, sunt făcut destoinic pentru aceasta, atunci dă-mi-o, pentru Domnul meu Isus Cristos! Amin.

„El va izbăvi pe săracul care strigă și pe nenorocitul care n-are ajutor” (Psalmul 72:12)

Săracul strigă; ce altceva ar putea el să facă? Și ce altceva trebuie să facă, dacă Dumnezeu îi aude strigarea?

Nu striga în urechile prietenilor tăi, căci chiar dacă pot să te ajute, aceasta este numai din pricină că Domnul i-a făcut în stare să te ajute. Drumul drept este cel mai scurt și acela te duce la Dumnezeu. La El fă să ajungă strigarea ta, nu la oameni care să mijlocească pentru tine la El!

„Ah”, zici tu „n-am nici un prieten, n-am pe nimeni care să mă ajute”. Atunci, cu atât mai bine așteaptă ca Dumnezeu să-ți vină în ajutor, El să-ți fie și unul și altul. Fă ca îndoita ta nevoie să ajungă o îndoită cerere. Chiar și în lucrurile trecătoare lasă-te în seama lui Dumnezeu, căci El îngrijește și de nevoile trupești ale copiilor Săi.

În ce privește nevoile duhovnicești, care sunt și cele mai însemnate, Domnul va auzi strigătul tău, te va izbăvi și te va ajuta.

O, sărmăne prieten, îndreaptă-te spre Dumnezeu, care este bogat! O, tu cel fără ajutor, sprijinește-te pe ajutorul Său! El nu m-a părăsit niciodată și nici pe tine nu te va părăsi. Vino ca un cerșetor și Dumnezeu nu te va lipsi de ajutorul Său. Vino fără alte pretenții decât numai la harul Său. Domnul Isus Cristos este împărat și nu te va lăsa să pieri ducând lipsă.

Vremuri grele

Adeseori vin vremuri grele, în care afacerile merg prost și chiar cei bine înstăriți, chiar cei care dăruiau sume frumoase pentru lucrul lui Dumnezeu, văd în fața ochilor lor decăderea afacerii lor și sărăcia.

Este însă altă durere și mai mare decât sărăcia, cu toate că unii gândesc că încercările care se ivesc atunci când familia se mărește și cămara este slab aprovizionată, ar fi îndosebi de amare.

Gândește-te cum ar fi dacă ți-ar fi luați copiii iubiți? O femeie bogată a intrat odată în căsuța unui lucrător sărac și când a găsit camera plină de copii, a zis: „Aici sunt guri multe, dar hrană nu-i.” Ca și cum Dumnezeu ar fi creat nevoia, dar n-a voit s-o și înpăce. Curând după aceea, femeia bogată plângea lângă sicriul ultimului ei copil. Femeia lucrătorului sărac și cu numeroși copii, a fost chemată în casa bogată plină cu de toate, ca să ajute cu prilejul înmormântării. Atunci ea, în fața atâtor bogății, dar cu singurul copil în sicriu, a zis: „Aici este mâncare multă; unde sunt însă gurile?”

Mai de grabă voim să vedem pe copiii toți în jurul mesei noastre sărace, decât să avem prânzuri alese, dar copiii pierduți.

Am auzit de o mamă care a fost nevoită să se mute dintr-o casă frumoasă și mare într-o casă mică și sărăcăcioasă. Seara și-a dus toți copiii la culcare și când a văzut cât de dulce dormeau, și-a ridicat mâinile în sus și a zis: „Slavă Domnului, că cele mai bune comori mi-au rămas!”

Cineva povestește: „Odată m-a vizitat o persoană de seamă și mi-a văzut copiii înșiruiți după vârstă și mărime. Atunci el a zis: „Iată ce face sărac pe un om bogat.” Eu am răspuns atunci: „Nu, Domnul meu, aceștia fac bogat pe un om sărac!”

Inimile părinților știu că așa este, în adevăr. Chiar dacă lupta pentru a întreține o familie numeroasă este, în adevăr, grea, totuși tata și mama n-ar voi ca ea să le fie ușurată luându-li-se un copil. Voim mai bine să purtăm povara sărăciei, decât pustiul casei în care a intrat moartea. Starea noastră materială se mai poate îndrepta; dar cine poate să ne mai dea înapoi pe aceia care dorm afară, în mormintele pe care crește iarba?

Da, grijile de a avea cu ce să ne hrănim nu sunt cele mai rele și, afară de aceasta, suferim după voia lui Dumnezeu și de aceea nu trebuie să cântim.

Dacă este credință, vine și mulțumirea. Pe cât se pare, Domnul ne dă puțin, dar în puținul acela ne dă mult. Grijile ne fac să ne rugăm, iar rugăciunea alungă grijile, în felul acesta, prin sărăcia pământească putem să ne îmbogățim în har.

De aceea nu este potrivit pentru noi să cântim, pentru că avem, mai de grabă, pricină să mulțumim decât să ne

văicărim.

Durerile pe care le purtăm noi sunt mici în comparație cu acelea pe care le merităm.

Iată de ce nu ne vom vaită, ci ne vom obișnui sufletele cu răbdarea.

Lasă grijile afară!

Un bătrân credincios, pe care l-am vizitat când era bolnav pe moarte, mi-a spus că el n-are nici o grijă și a adăugat: „În toată viața mea, eu nu m-am chinuit cu griji niciodată, pentru că mi-am făcut regula aceasta: să nu duc grijile cu mine în casă.”

Așa se cade să facem mereu. Când ne curățim ghetele la ușă, ar trebui să aruncăm și grijile noastre în pământul de la grătarul de șters ghetele și, cu ajutorul unei rugăciuni făcute cu credință, să le lăsăm acolo în țărâna care este hrana șarpelui, nu a noastră. Ce ajutor avem de pe urma grijilor? Ele nu au adus unui sărac nici măcar un ban și nu au făcut rost celui flămând de vreo bucată de pâine.

Grijile rod viața; și cine își iubește viața, trebuie să se ferească de ele. Munca nu ne roade puterile, căci puterea de viață care este în noi are grijă să pună la loc puterea cheltuită în muncă: dar grija face ca însăși puterea de viață să se piardă repede. Grija este un fel de sinucidere.

Cu liniște și mulțumire ai mai multă nădejde de a-ți lungi viața decât dacă griji necurmate îți rod sufletul; iar un creștin credincios slăvește pe Dumnezeu prin faptul că el mereu se odihnește în credință. Viața lui plină de pace este o predică tăcută dar plină de putere, care trezește în alții dorința după izvorul ascuns al unei astfel de vieți.

Dumnezeu poartă de grijă

„Așa că, dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este, dar mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor?” (Matei 6:30).

Hainele sunt scumpe și câte un credincios sărac se întreabă îngrijorat de unde are să-și ia un rând de haine. Pingelele ghetelor s-au subțiat; cum o să facă rost de ghetete noi?

Dar iată cum Domnul nostru, care îngrijește de noi, o ia înaintea acestei griji. Tatăl nostru ceresc îmbracă iarba de pe câmp cu o strălucire pe care nici Solomon n-a putut s-o ajungă; să nu-și îmbrace El copiii? Hotărât că va face acest lucru. Poate că este nevoie de multe petece și cârpeli, dar primim hainele de care avem trebuință. Aș putea să povestesc unele pilde, cum Domnul dă și haine slujitorilor Săi. Cel care a făcut pe om așa încât, după căderea în păcat, să aibă nevoie de îmbrăcăminte, în îndurarea Sa va purta grijă și de haine pentru el.

Când ne merge slab

Câteodată este bine pentru noi să ne cam lipsească mijloacele și în buzunar să sufle vântul, căci după aceea învățăm să fim mulțumitori când mijloacele curg din belșug. Puțin post din când în când ne învață să prețuim cu recunoștință prânziurile bogate pe care ni le pregătește Domnul.

Scăderea mijloacelor din afară vrea să pună la încercare credința noastră: dacă este adevărată sau nu.

Dacă toate merg după dorință, credem că suntem niște adevărați eroi ai credinței și ne mirăm de slăbiciunea credinței semenilor noștri. Când însă coșul de pâine este ridicat mai sus pentru noi, începem un alt cântec și în nouă cazuri din zece se arată că nu mai rămâne nimic din închipuita noastră credință. Socotim că ne încredem în Dumnezeu, în făgăduințele Lui, când, de fapt, ne încredem mai mult în veniturile noastre. Este foarte bine să știm lămurit cum stăm față de Domnul Dumnezeu, dacă, în adevăr, credem în El sau nu; de aceea scăderea veniturilor noastre lucrează în bine asupra stării noastre duhovnicești. Frate, crezi tu chiar și atunci când pârâul Cherit a secat; când copiilor le trebuie haine noi, dar vechea socoteală de la croitor n-a fost încă achitată; când camera este goală și nu știi de unde ai să faci rost de hrană pentru mâine? Crezi și atunci? Este oare lucru ușor să te încrezi în Dumnezeu cum ți-ai închipuit?

O astfel de punere la încercare a credinței mai are și scopul de a ne face ca toată slava s-o dăm numai lui Dumnezeu. Dacă ne merge bine fără întreruperi, atunci ia naștere încrederea în noi înșine și această încredere este mama mândriei. Este bine pentru noi dacă învățăm să vedem că depindem în totul numai de Dumnezeu, că putem să pierdem foarte ușor toată averea de pe pământ și că fericirea noastră a zburat îndată ce Domnul Și-a retras mâna de la noi. Trebuie să învățăm să ne așezăm în totul la picioarele Domnului și să rămânem acolo. Simțământul că avem nevoie de El alungă încrederea în noi înșine; dacă vedem că Domnul este singurul, dar și înțeleptul nostru ajutor, îl preamărim din inimă și-L preamărim numai pe El.

Câteodată, și timpul încercării este numai o pregătire pentru timpul unui har bogat. După o mare retragere a apelor mării de la uscat, urmează o rapidă creștere a lor peste maluri (flux și reflux). Am învățat să ne bucurăm cu cutremur, pentru că liniștea este adeseori semnul furtunii apropiate; și dimpotrivă, chiar în vremurile de nevoi, putem să fim cu un curaj vesel, pentru că adeseori acele vremuri merg înaintea unei bogate binecuvântări. Când venea scăderea apoi (refluxul), adeseori m-am întrebat ce urmărește Domnul să-mi pregătească. Mi-am zis: „Iată, Dumnezeu golește toate și-mi ia mijloacele. Acum văd că toate sunt de la El, că Lui I se cuvine toată cinstea. Creșterea apei (fluxul) va fi cu atât mai puternică, cu cât apa s-a retras mai departe. Dumnezeu are în vedere lucruri mari pentru mine, dacă, bine înțeles, cred!”

Așa mă întorc de la punga mea goală spre mâna nepătrunsă a bogăției veșnice și nu mă tem. Domnul nu întârzie în împlinirea tuturor făgăduințelor Lui!

Ce trebuie pentru viață

„Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4:4).

Dacă ar voi Dumnezeu, am putea să trăim și fără pâine, cum a trăit Domnul Isus timp de patruzeci de zile în pustie; dar fără Cuvântul lui Dumnezeu nu putem să trăim. Prin Cuvânt suntem creați și numai prin Cuvânt suntem ținuti în viața, căci El ține toate numai prin Cuvântul Său atotputernic. Nu pâinea este izvorul de căpetenie al vieții noastre, ci Domnul însuși. El poate să lucreze și cu izvoare de ajutor din a doua mână, dar și fără ele; iar noi nu trebuie să-I impunem un anumit fel de a lucra. Să nu fim așa de doritori după lucrurile văzute, ci să ne îndreptăm dorința spre Dumnezeul cel nevăzut. Câteodată, când mijloacele obișnuite nu vin, Domnul trimite alor Săi ajutor în chip minunat.

Dar Cuvântul Domnului trebuie neapărat să-l avem. Numai cu el putem să ne împotrivim diavolului. Ia-ne acest Cuvânt și atunci vrăjmașul ne are în puterea lui, căci în curând ajungem fără vlagă. Sufletul nostru are neapărată nevoie de hrană; și singura hrană care-i priește nu este alta, decât Cuvântul Domnului Dumnezeu. Toate cărțile și toți predicatorii din lume nu pot să dea sufletului nostru adevărata hrană. Numai Cuvântul ieșit din gura lui Dumnezeu poate să umple gura credinciosului.

Doamne, dă-ne totdeauna, Te rugăm, pâinea aceasta! O prețuim mai presus decât toate bucatele de pe o masă împărătească.

Când se rup șleurile

O femeie bătrână se găsea într-o căruță, ai cărei cai o luaseră la fugă și astfel femeia ajunsese într-o mare primejdie; dar a fost scăpată. Cineva a întrebat-o cum se simțea când își luaseră caii vânt. Ea a răspuns: „Nu știu bine cum mă simțeam. Mai întâi m-am încrezut în purtarea de grijă a lui Dumnezeu; când însă s-au rupt șleurile, mi s-a dus orice nădejde.” Așa facem și noi: ne încredem în Dumnezeu atâta vreme cât „ne ține cureaua”, cum se spune, adică atâta vreme cât avem veniturile noastre regulate.

„Da”, zicea cineva. „Este ușor să te încrezi în Dumnezeu când ai bani în mână.” Eu am susținut tocmai dimpotrivă: dacă ne încredem în ceva care se vede, atunci unde mai este loc pentru credință? Nu; credința nu este lucru ușor când toate ne merg bine. Este mai ușor să crezi când izvoarele văzute ne părăsesc. Da, atunci trebuie să credem; nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să credem. Celui ce are o credință tare îi este chiar mai ușor să creadă atunci când de nicăieri nu vede nici un ajutor, decât în alte timpuri, tocmai așa cum este mai ușor să înoți într-o apă adâncă decât să te afli într-o apă mică, unde te încurci în plantele de sub apă. Cu cât este

mai puțin de văzut pentru ochi, cu atât este mai mult loc pentru credință. Firește, acesta este un timp de încercare, dar și de biruință și de întărire.

Fără îndoială, Cel Rău îți șoptește: „Ce vei face dacă încetează plățile?” Dar el nu cutează decât să șoptească, pentru că, după experiența mea de ani de zile, în ceea ce privește bunătatea lui Dumnezeu, chiar diavolul nu are cutezanța să fie prea stăruitor în șoptele lui. „Domnul îngrijește de mine” este o făgăduință limpede, așa că, mângâiat, pot să zic: „Înapoia mea, Satano!”

„Eu te întăresc” (Isaia 41:10)

Când suntem chemați să lucrăm sau să suferim, facem socoteala puterii noastre și ea ni se pare mai mică decât nevoia pe care avem s-o întâmpinăm. Dar să nu fim fără curaj, căci avem cuvântul: „Eu te întăresc.” Dumnezeu este atotputernic; El poate să ne dea puterea de care avem nevoie și chiar a făgăduit să facă lucrul acesta. El vrea să fie hrana sufletului nostru și sănătatea inimii noastre. Nu se poate spune câtă putere poate să dea Dumnezeu unui om. Când vine putere de la Dumnezeu, atunci slăbiciunea omenească încetează de a mai fi o piedică.

N-am avut noi toți vremuri de încercare și de lucrare grea, în care am primit putere cu totul deosebită, așa că singuri ne-am mirat? Am fost liniștiți în mijlocul primejdiilor, senini în pagubă, netulburați în bârfeli, răbdători în boală. Dumnezeu dă putere neașteptată când vin încercări neașteptate și ne ridicăm deasupra eului nostru slab. Fricoșii ajung atunci îndrăzneți, cei fără minte capătă înțelepciune și celor tăcuți li se dă ce trebuie să vorbească. Slăbiciunile mele mă fac fricos, însă făgăduințele lui Dumnezeu mă fac viteaz. Doamne, întărește-mă după cuvântul Tău!

Seara

„Spuneți celor slabi de inimă: *Fiți tari și nu vă temeți!*” (Isaia 35:4). O, cât de prețios este Cuvântul lui Dumnezeu! El are doctorie pentru orice boală, balsam pentru orice rană și, acum, la sfârșitul zilei, tot cu el mă voi mângâia. De câte ori o inimă descurajată dă copiilor lui Dumnezeu pricină de poticnire! Ce bine este că Duhul Sfânt ne-a dat acest cuvânt: să mângâiem inimile descurajate!

Mari nevoi apasă adesea pe moștenitorii împărăției Cerurilor! Oare așa trebuie să fie? Nu este oare teama noastră fără temeii? Nu slujește oare nevoia noastră spre un bine veșnic? De ce să ne fie frică de încercarea care totuși este în mână lui Dumnezeu? Cele mai mari dureri ale noastre vin din necredința noastră, nu din încercările noastre; căci, dacă am avea mai multă credință, încercările n-ar putea să ne înfricoșeze. Afară de aceasta, frica ne face slabi; ea rupe cingătoarea de la coapsele noastre și ne ia din mână toiagul pe care ne sprijinim.

Avem nevoie de toată puterea noastră; de aceea nu este nici înțelept, nici drept, să lăsăm să curgă sângele vieții, care dă putere, din rănilor făcute de frică.

Cu grijile și temerile noastre necinstim pe Dumnezeu, ca și cum El n-ar fi puternic, înțelept și plin de milă. La o parte cu ceea ce aruncă o umbră asupra însușirilor lui Dumnezeu!

Un creștin adevărat nu trebuie să întrețină în inimă așa ceva.

Nu este oare teama ceva foarte nefolositor? Cui i-a adus ea vreun bine? Poate oare teama să umple o cămară goală sau să dea iarăși sănătate unui copil care moare?

Rugăciunea cu putere și lucrarea cu râvnă sunt lucruri înțelepte, dar teama nu este de nici un preț. Dacă ai putea să dovedești că ea este bună la ceva, din partea mea n-ai decât să-i faci loc în suflet; dar câtă vreme nu poți să faci acest lucru - și nu vei putea niciodată - fii tare și nu te teme!

În boală și în primejdie de moarte
În caz de boală *)

„Boală aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea” (Ioan 11:4).

Acesta a fost un răspuns mângâietor pentru cel trimis de surorile pline de teamă ale lui Lazăr, ca să spună: „Doamne, iată că acela pe care-l iubești este bolnav.”

Da, Domnul Isus Cristos a trimis celor întristați, pe care-i iubea, cea mai bună întărire a inimii.

Nimic nu ne ajută să purtăm necazul așa de bine ca siguranța că el este trimis cu un scop bun și această mângâiere o au toți adevărații creștini.

Din cuvintele Domnului nostru învățăm:

1. Orice boală este așezată cu măsură și cu scop. Lazăr a trebuit să treacă chiar prin moarte, dar nu moartea era sfârșitul bolii sale. În orice boală, Domnul zice valurilor de durere: „Până aici, și mai departe nu!”. Gândul Lui nu este nimicirea, ci zidirea copiilor Săi. Satana a avut voie să chinuiască pe Iov până la o anumită margine, dar mai departe nu avea voie să treacă. Dacă Dumnezeu voiește, boala poate să ne ducă jos de tot, dar nu poate să ne și omoare; ea poate să ne ducă în oboseala trupului, dar nu și în slăbirea sufletului; în neliniște, dar nu și în nefericire; în gemete, dar nu și în cârtiri; în mâhnire, dar nu și în deznădejde. Înțelepciunea lui Dumnezeu este aceea care fixează termometrul la gura cuptorului și regulează căldura. Suntem în mână lui Dumnezeu, nu în mâna lui Nebucadnețar. El ne aruncă în cuptor, dar nu din mânie și din răzbunare; aceasta ar fi cu neputință, pentru că El însuși voiește să intre în cuptor cu noi.

Dumnezeu a stabilit măsura și ținta, durata timpului, a gravității, repetării și urmărilor tuturor bolilor noastre. El a hotărât orice tresărire, orice oră de nesomn, orice întoarcere a bolii. El știe de mai înainte înrâurirea sfântă a bolii. Chiar lucrurile mici sunt puse la locul lor în planul Său; de aceea, nici din pricina lor nu se cade să murmurăm, pentru că aceasta ar fi un murmur împotriva Domnului. Și tot așa sunt și suferințele noastre mari rânduite de El; de aceea nu trebuie să ne temem de ele. Nici ce este mic nu scapă de sub mână Aceluia care a numărat și perii de pe capul nostru.

Durata bolii este măsurată cu înțelepciune, după puterea noastră; scopul este mai dinainte rânduit, cum și harul care trebuie să vină din belșug peste noi.

Necazul nu vine la întâmplare: fiecare lovitură de nuia este rânduită de Dumnezeu. Acela care nu face greșeli când cântărește norii și măsoară cerurile, nu greșește nici când cântărește părțile din care este pregătită și doctoria pentru suflet. Nu putem să suferim prea mult sau să fim izbăviți prea târziu de suferință.

Dumnezeu este acela care potrivește sarcina pentru umerii slabi.

O iubire duioasă estimează bine marginea. Doctorul ceresc nu taie niciodată mai adânc decât trebuie. „El nu necăjește cu plăcere, nici nu mârșăiește bucuros pe copiii oamenilor.” Inima mamei strigă: „Cruță-mi copilul!”

Dar nici o mamă nu este mai cu milă decât prea milosul nostru Dumnezeu. „Domnul scapă sufletul robilor Săi, și nici unul din cei ce se încred în El, nu este osândit” (Psalmul 34:22).

Dacă ne gândim cât de îndărătnici suntem, trebuie să ne mirăm că nu suntem struniți cu niște zăbale mai tăioase. Atât de multă rugină cât este în noi, cere multă pilire; dar iubirea o face cu o mână domoală. Slavă Domnului: Acela care a însemnat marginile existenței noastre, pune margini și necazului nostru.

2. Putem să ne mângâiem la gândul că Domnul Isus Cristos cunoaște starea noastră. El a trimis vorbă Martei și Mariei că boala fratelui lor nu este spre moarte. Ca Dumnezeu singur înțelept și Mântuitor, El are știință și preștiință, cunoștință deplină și necurmată, cu privire la ai Săi și la tot ce ține de ei. Nu este oare o mângâiere că Prietenul iubitor al sufletelor noastre cunoaște toate, absolut toate în viața noastră?

El este doctorul și este destul că El cunoaște starea bolnavului. Bolnavul nu are nevoie să știe toate. Atunci taci,

inimă nechibzuită, curioasă și fricoasă! Ceea ce nu știi acum, vei afla după aceea; deocamdată Domnul Cristos, doctorul iubit, cunoaște sufletul tău în necazul lui. Bolnavul n-are nevoie să știe toate leacurile din care este alcătuită doctoria și să înțeleagă toate semnele bolii. Aceasta este treaba doctorului; bolnavul n-are decât să se încreadă în doctor. Chiar dacă nu pot să citesc semnele ciudate de pe rețeta Lui, aceasta nu mă neliniștește; eu mă las în seama iscusinței Lui, care nu dă greș, care mă va vindeca, deși într-un chip tainic.

El este Domnul și noi trebuie să ne supunem Lui, fără să judecăm faptele Lui. „Robul nu știe ce face stăpanul lui.” Arhitectul nu poate să explice oricărui salahor planul clădirii; este destul că îl știe el. Oala nu zice olarului: „Ce faci?” Eu, om neștiutor, mărginit, nu trebuie să descop pe Domnul meu asupra gândurilor Lui. El este capul, în cap este și priceperea și puterea. Mădularele trebuie să facă ceea ce poruncește capul; ele n-au pricepere, ele nu văd scopul și ținta. Dacă ești bolnav, mângâie-te cu gândul acesta: „Tu nu vezi scopul și sfârșitul, dar Domnul Isus îl vede.”

3. Domnul Isus Cristos ne spune: „Boala asta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu; pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea!” Boala nu nimicește, ci ea este spre slava lui Dumnezeu. Ea nu ne păgubește și nu ne distruge bucuria, cu toate că poate ne răpește tot binele trupului, căci bucuria inimii creștinului curge dintr-un izvor pe care nu-l îngheață frigul năprasnic al iernii din afară. Boala nu nimicește nici pacea noastră, deoarece inima noastră poate să fie liniștită când trupul este în chinuri. Asupra păcii noastre, carnea și sângele n-au nici o putere. Chiar și lucrarea noastră nu este de tot oprită prin boală. Slavă Domnului, chiar și o mână slabă poate să împrăștie sămânță, iar un pat de boală poate să ajungă un amvon de predică. Câștigurile pe care le câpătăm prin încercările de pe patul de suferință alcătuiesc o comoară din care putem să împărțim și altora mai târziu, tot așa după cum un ogor poate să fie părăsit un timp, pentru ca după aceea să fie și mai roditor.

Boala nu înseamnă moartea nici unei virtuți creștine, ci ea, ca și un vânt aspru, scutură la pământ numai fructele putrede, în timp ce fructele vii ale harului nu sunt vătămate; ele rămân să se coacă și ajung din ce în ce mai gustoase. Cât de nechibzuit lucru din partea noastră este să ne temem de suferința trupezască, căci ea doar nu omoară, ci are amândouă mâinile pline de binecuvântări.

Ne temem de har și tremurăm de ceea ce ne îmbogățește sufletul; ne ferim de un prieten, pentru că nu-l socotim prieten; căutăm să alungăm pe înger, pentru că-l socotim drept un diavol.

O, de am vedea totdeauna vorba: „Nu spre moarte”, scrisă pe scutul necazului nostru! Atunci l-am primi cu un simțimânt de voioșie.

Da, boala este spre slava lui Dumnezeu. Cât ține ea, Dumnezeu primește câte un cântec de laudă de la pasărea închisă, cântec pe care pasărea slobodă, care zboară, nu-l cântă. Înainte de toate însă, Dumnezeu este proslăvit prin roadă unei suferințe sfințite: prin liniștea, blândețea și râvna creștinului încercat. Evlavia nu este ca planta care are nevoie de căldură; ea propășește mai bine pe vreme aspră. În calea noastră spre cer înaintăm mai repede prin vânturi; o vreme liniștită este, negreșit, plăcută, dar nu este și folositoare.

Dumnezeu este proslăvit când lumea vede cum un creștin îndură necazul. Virtuțile credincioșilor Săi care suferă slujesc la proslăvirea Lui tot atât de mult cât slujesc faptele slujitorilor Lui care lucrează. Cea mai frumoasă podoabă a credinței adevărate este răbdarea bolnavilor și biruința celor ce mor. Dacă putem să nădăjduim că prin durerile noastre vom proslăvi pe Domnul, atunci vom cădea în genunchi și-I vom mulțumi cu lacrimi pentru aceste dureri. Și de ce să nu fie așa? Duhul lui Dumnezeu poate să înfăptuiască acest lucru în noi; și vom cere întotdeauna, tot mai insistent, puterea Sa.

În nopțile de nesomn

Câteodată, Domnul vizitează pe ai Săi în timpul nopții, când ei numără orele de nesomn. Când porțile lumii acesteia se închid, porțile cerului se deschid. Noaptea este liniște; nici un om nu se află lângă noi; lucrul este isprăvit; grija este uitată; atunci vine Domnul la noi. Poate că zăcem pe un pat de dureri; capul ne doare; inima bate neliniștită. Dacă, însă, ne vizitează Domnul Isus, atunci patul durerilor ajunge un tron al bucuriei, un loc unde putem intona cântări de mulțumire.

Domnul Isus Cristos dăruiește adesea și somn alor Săi, dar câteodată le, dă ceva și mai bun: prezența Sa și

plinătatea bucuriei care este în El. Noaptea, pe patul meu de boală, am văzut, câteodată, pe Cel Nevăzut; câteodată chiar m-am silit să nu adorm, așa de mare îmi era bucuria părtășiei mele cu Domnul.

Silit să nu lucrezi

„Pecetluiește mâna tuturor oamenilor, pentru ca toți să se recunoască de făpturi ale Lui” (Iov 37:7).

Când Domnul închide mâna cuiva, omul acela nu-și mai poate face lucrul său. Domnul are un scop, anume: ca oamenii să învețe ce poate să facă El. Dacă ei nu mai pot să-și facă lucrul lor, trebuie să ia seama la lucrarea lui Dumnezeu.

Cei mai mulți oameni ajung uneori în starea că nu pot să-și vadă de ocupația lor obișnuită. Mai curând sau mai târziu vin zile de durere și de slăbiciune, în care mersul obișnuit al îndeletnicirilor este întrerupt și cel mai harnic om trebuie să stea în repaus. În odaia de boală, Dumnezeu ține adesea în inactivitate mâna cea mai sânguitoare și omul cel mai ocupat înainte, are acum timp să se mai gândească. Atunci când lucra, nu-și lua vreme să se gândească la Dumnezeu; poate chiar că ocolea o astfel de gândire. Boala însă îi face timp și-l pofteste să se ridice deasupra greutăților și grijilor de toate zilele. Este ca și cum Tatăl ți-ar vorbi așa: „Stai aici liniștit; veghează noaptea; gândește-te la viața ta trecută și unde te duce ea. Ascultă bătaile ceasornicului și gândește-te cum trece vremea, până vei învăța să-ți numeri zilele și să - ți întorci inima spre înțelepciune. Acum trebuie să-ți lași lucrul tău; de aceea, gândește-te la lucrarea Dumnezeului și Mântuitorului tău, până capeți binecuvântarea care vine din gândirea aceasta sănătoasă și în folosul tău.

Acesta este scopul bolii și al inacțiunii silite; iată pentru ce mâna nu-și mai poate vedea de lucrul ei; pentru ca inima să ni se deschidă pentru Dumnezeu, cer și veșnicie.

Poate că Dumnezeu mai oprește mâna ta, ca să-ți faci timp să înveți să-ți cunoști lucrarea; să vezi cât de nedesăvârșită este ea; să înveți să judeci drept și să nu te lauzi cu ea; să vezi cât de mărginit este câmpul tău de lucru și cât de sărăcicioase și slabe sunt toate silințele omenești fără ajutorul puternic al lui Dumnezeu.

Este o mare binecuvântare să-ți cunoști lucrarea și să te smerești, dar și mai mare binecuvântare este să înveți să cunoști lucrarea Domnului și să te încrezi în totul în El.

De ce sunt pus de o parte?

Nu înțelegem totdeauna ce rost are boala care vine peste noi. Dacă Dumnezeu folosește pe un om spre slava Sa, nu face oare să ne întrebăm de ce adeseori îl pune deodată la pat și-i face cu neputință orice lucrare? Fără îndoială, Domnul are bune temeuri, dar ele nu sunt la suprafață. Păcătosul care întinează și vătămă pe cei din jur, trăiește adesea ani de-a rândul în sănătate și putere; el este mereu la postul lui și-și duce lucrarea de nimicire. De ce inima care dorește să lucreze spre slava lui Dumnezeu și spre binele oamenilor, este împiedicată de un trup bolnăvicios? Putem să punem această întrebare, dacă întrebăm fără să cântăm; dar cine ne va răspunde?

Pentru a fi fericiți, este bine să nu căutăm să înțelegem neapărat providența lui Dumnezeu. Mai bine să lăsăm nedezlegate mii de întrebări decât să ne îndoim de bunătatea și înțelepciunea Tatălui nostru ceresc. Boala care ne scoate din luptă, poate tocmai atunci când păream cei mai trebuincioși pe câmpul de luptă, este un trimis din partea iubirii lui Dumnezeu; să știm bine acest lucru, chiar dacă nu cunoaștem bine pricina.

Tocmai faptul că nu știm pricina este adesea un mare bine pentru noi; aceasta ne face să umblăm prin credință.

Ar fi oare bine pentru noi dacă toate ar fi rânduite astfel încât am vedea temeiul oricărui lucru care vine peste noi? Ar fi oare planul de iubire al lui Dumnezeu așa de înalt și așa de înțelept dacă l-am putea măsura cu priceperea noastră scurtă? N-am rămânea noi, oare, proști și trufași ca niște copii răsfățați, dacă toate ar fi rânduite cum ni s-ar părea nouă mai bine? O, este foarte bine dacă adeseori nu vedem pricina și trebuie să înotăm în apele iubirii atotputernice. Este o fericire să lepădăm cu totul eul nostru, să jertfim dorințele și părerile noastre, și să ne lăsăm încrezători în mâna lui Dumnezeu.

Trebuie să rămânem smeriți și totuși suntem gata să ne socotim foarte însemnați. Dacă Domnul ne-a întrebuițat odată în slujba Sa, îndată ne și închipuim că, fără noi, lucrarea nu mai merge și nici n-ar putea să meargă mai departe. Oameni mult mai buni ca noi au fost puși în mormânt, iar noi suntem amărăți și ne tânguim că trebuie să zăcem un timp pe patul de boală, tocmai atunci când, după părerea ce avem despre noi, eram foarte necesari; dar trebuie să învățăm tocmai lucrul acesta: că Dumnezeu n-are nevoie de noi. De aceea vom suferi cu răbdare să trecem și printr-o astfel de școală aspră, căci este lucru foarte însemnat ca eul nostru să fie ținut jos, iar Domnul să fie înălțat și preamărit.

Poate că Domnul nostru bun are în vedere o îndoită cinste pentru noi, dacă ne trimite o îndoită încercare.

Este o mare cinste să lucrezi mult, dar mai mare cinste este să suferi cu răbdare!

Unii creștini au lucrat mult, dar pe celălalt câmp de luptă, al răbdării în pace încă nu s-au încercat. În lucru sunt veterani, dar în răbdare sunt încă recruți și de aceea abia au ajuns la jumătatea vârstei creștine.

Nu poate oare Domnul să lucreze spre a face pe slujitorii Săi desăvârșiți în amândouă direcții, pentru a-L urma? Orice om ar trebui să ajungă să se slujească deopotrivă de amândouă mâinile, dar de obicei nu se întâmplă așa. Credița este mâna dreaptă a duhului nostru, iar răbdarea mâna stângă. Vom lepăda noi harul Domnului când vrea să ne întărească mâna stângă? Mai de grabă ne vom gândi că, pentru o îndoită luptă, avem nevoie de un îndoit har, pentru că avem o răspundere îndoită.

Câteodată ni se face un foarte mare bine că ni se schimbă încercările vieții noastre duhovnicești. Cei ce fac călătorii în munți, spun că în câmpie ar obosi foarte repede; când însă suie munți și coboară văi, mușchii cresc, iar schimbarea încordării micșorează oboseala. Tot astfel, cei ce călătoresc spre cer vor putea să mărturisească și ei că așa este. Câteodată deprinderea într-o anumită virtute este de laudă și este impusă de împrejurări; dar dacă alte virtuți creștine sunt lăsate să dormiteze, sufletul pierde echilibrul și nu este departe primejdia ca virtutea să ajungă nevirtute. A lucra pentru Domnul este o parte de binecuvântare, pentru o parte a ființei noastre, dar alte părți ale omului nostru dinlăuntru nu vin sub această înrăurire. Este bine pentru om când poartă jugul slujirii, dar nu pierde nimic dacă i se pune și jugul suferinței.

Adeseori trebuie să suferim ca să putem să mângâiem pe alții care suferă. Cum să mângâiem pe cei ce trec prin încercări când noi nu am avut parte de încercare? Chiar și Domnul Isus Cristos numai prin suferință a fost înarmat în chip desăvârșit pentru chemarea Sa. Așa vor fi înarmați și aceia care, ca și El, doresc să panseze pe cei cu inima zdrobită și să dea drumul celor închiși.

Din nefericire sunt și pricini care ne umilesc foarte mult când este vorba de suferința trupească. Domnul vede poate în noi lucruri care-L întristează și de aceea întrebuițează câteodată nuiua. Trebuie să ne întrebăm: nu este oare nici o pricină? Smerirea și cercetarea de sine sunt totdeauna bune; într-adevăr, chiar dacă nu găsim un păcat anume care să ne fi adus suferința, sunt totuși o mulțime de păcate din neglijență, de care ar trebui să roșim. Astfel, ar trebui să fim mult mai sfinți în purtarea noastră, mult mai stăruitori în rugăciunea noastră.

Totuși nu este bine să punem orice boală pe seama unui anumit păcat. Mai ales nu se cade să facem acest lucru când este vorba de alții. Să nu socotim că cine suferă cel mai mult este cel mai păcătos. Și dacă este nedrept și necreștinesc să judecăm astfel pe semenii noștri, atunci o regulă falsă ca aceasta să n-o aplicăm la noi înșine; deci, să nu ne osândim dacă Dumnezeu nu ne osândește.

Când trupul îndură chinuri și dureri, suferă adesea și duhul nostru, până acolo că nu mai este în stare să judece drept starea noastră. De aceea, adeseori este mai bine să amânăm sentința asupra noastră înșine.

Cel mai bun lucru ar fi să ne aruncăm cu lacrimi și cu o mărturisire sinceră înaintea Tatălui nostru ceresc, să privim în fața Lui și să credem că El ne iubește cu o iubire nesfârșită. „Chiar de m-ar omorî, eu tot voi nădăjdui în El” - aceasta să fie hotărârea noastră neclintită.

O, de ar lucra Duhul Sfânt în noi o deplină potrivire cu voia lui Dumnezeu, Tatăl nostru plin de dragoste și îndurare, oricare ar fi această voie!

Pentru câte lucruri avem să mulțumim

Dacă ai cere celor nerecunoscători să înșire toate binefacerile lui Dumnezeu, ar număra două sau trei lucruri și ar crede că au și sfârșit. Cei mai mulți n-ar avea nevoie de multă hârtie ca să facă această listă. Aceasta vine însă numai din distracția noastră și din cunoștința foarte mărginită pe care o avem acum când puterile duhului nu sunt dezvoltate și sfințite, așa cum vor fi în țara celor desăvârșiți; dar dacă ne vom trezi numai puțin din somn, ne vom mira câte binefaceri vom găsi. Câteva lacrimi sărate curăță ochiul, care, după aceea, vede sute de lucruri pe care mai înainte nu le vedea.

Ia seama la acest lucru, cititorule! Acum de curând am părăsit patul de suferință și însemnez aici ce m-a mișcat în boala mea. Este o mare binefacere când poți să schimbi poziția în pat. Râzi de această vorbă? Pentru mine acest lucru este însă ceva foarte serios. Ți s-a întâmplat vreodată să vrei să te întorci și să vezi că nu ai putere să faci acest lucru? Alții te-au ridicat atunci, iar ajutorul lor ți-a descoperit numai faptul trist că au fost nevoiți să te așeze iarăși în poziția de mai înainte, poziție care deși destul de rea, totuși este mai bună ca aceea în care voiau să te așeze. Nu râde iarăși, ci ascultă-mă mai departe. Este o mare binefacere când cineva poate să doarmă o oră pe noapte. Tu te sui poate în pat și nu deschizi ochii decât după șapte sau opt ore de somn; dar altul știe ce înseamnă ca, noapte după noapte, să aștepte somnul în zadar. O, cât de mult face o oră de somn când ne este dată între zile și nopți pline de dureri! Este o fâșie de cer albastru între norii negri, aducători de furtună. Eu am mulțumit lui Dumnezeu pentru aceste scurte ore de odihnă mai mult decât pentru săptămâni întregi de bună stare. Ce binefacere era adeseori pentru mine când aveam dureri mari numai la un genunchi și nu la amândoi genunchii deodată! Când puteam să pun piciorul în pământ - deși numai pentru o clipă - și ce binecuvântare simțeam când puteam să merg de la pat până la scaunul cu rezemătoare și de la scaunul cu rezemătoare iarăși în pat!

Dar nu este oare, în adevăr, lucru copilăresc să te apuci să numeri, la întâmplare, binefacerile lui Dumnezeu? După care regulă ne vom apuca să facem acest lucru? Noi numim binefaceri lucrurile care ne sunt plăcute sau ne fac plăcere. Acelea sunt, negreșit, binefaceri; dar nu mai puțin sunt binefaceri și lucrurile care merg împotriva vederilor noastre, care ne pricinuesc dureri și ne aruncă la pământ. Iubirea care ne pedepsește, care ne face dureri și care ne aruncă jos, - n-o recunoaștem așa de ușor ca binefacere; totuși, adeseori, este tot atâta iubire din partea lui Dumnezeu în durere, ca și în bucurie, în lovitură, ca și în mângâiere.

Dacă voim să înșirăm toate binefacerile lui Dumnezeu., atunci trebuie să trecem la numărul lor și suferința, durerea, boala. Ar fi om înțelept acela care ar putea să ne spună care binefacere este mai mare: a fi pedepsit sau a rămânea fără pedeapsă. Amândouă trebuie să fie spre binele celui credincios, dar eu nu las ca suferința să-mi fie defăimată. Ea este amară, în adevăr, așa zic și eu; dar este și foarte dulce.

Suntem înconjurați numai de îndurare și de binefaceri. După cum o livadă este împodobită cu fel de fel de flori și noi mergem pe lângă ele fără să încercăm să le numărăm, tot așa este și viața noastră în Cristos: este har, mare har, este plină de binefaceri. Viața noastră este ca o pădure plină cu tufe de mărcini. Dar ia ascultă o clipă în acei mărcini, acolo nu sunt oare și păsări care cântă ca și păsările din paradis?

Dumnezeu este bun față de noi în absolut toate privințele, foarte bun.

Calea către cer este calea iubirii lui Dumnezeu, pietruită cu pietrele de cristal ale harului. În pustie, este un drum drept pentru cei aleși; toate văile sunt înălțate și toți munții și înălțimile sunt înălțate și toți munții și înălțimile sunt pogorâte. „Cât de nepătrunse mi se par gândurile Tale, Dumnezeule, și cât de mare este numărul lor! Dacă le număr, sunt mai multe decât boabele de nisip" (Psalmul 139/17-18).

Gata

Un prieten, pe care l-am vizitat înainte de moarte, mi-a vorbit așa: „Închipuie-ți un călător în gară; și-a luat bilet și tot bagajul îi este acolo, împachetat și cu adresa pe el. El stă cu biletul în mână și așteaptă doar să plece trenul.

Tocmai așa este și cu mine. Sunt gata să plec, îndată ce Tatăl meu ceresc binevoiește să mă ia!"

N-ar trebui oare să trăim mereu așa - să fim gata pentru venirea Domnului?

Încrede-te fără să simți ceva

Am vizitat odată pe un creștin care era pe moarte. I-am zis: „Prietene, dacă prin boală ajungi tot mai slab, poate că și duhul tău se moleșește și poate că atunci te temi că te părăsește credința. Să nu te lași doborât de un astfel de simțământ.” El mi-a răspuns așa: „De primejdia aceasta nu mă tem, căci chiar dacă am avut cele mai strălucite simțiri, nu m-am luat niciodată după ele. Tu m-ai învățat că un suflet trebuie să se bizuie numai pe adevărurile veșnice - căci acestea vin din gura lui Dumnezeu - nu din simțirile schimbăcioase ale cărnii (firii pământești).”

Da, așa este. Nu te baza pe simțiri căci ele te vor trânti la pământ. Ține-te de credință! Bizuie-te în totul pe făgăduințele lui Dumnezeu și dacă inima și carnea ți se istovesc, totuși Dumnezeu rămâne puterea vieții tale și partea ta, aici și în veșnicie!

Moartea, cale spre viață

Se vede adesea la porțile cimitirelor, ca simbol al morții, o făclie întoarsă, gata să se stingă.

O, prietenilor, nu este așa! Făclia vieții noastre arde cu atât mai bine și luminează cu atât mai puternic după ce am trecut prin schimbarea cea mare. Un vas de pământ acoperă acum lampa și-i ascunde măreția; când însă vasul se sparge, viața noastră lăuntrică își arată firea ei strălucită și chiar și vasul de pământ se schimbă, astfel încât poate să fie un purtător de lumină. Trebuie numai să fie spart, pentru ca să poată fi înnoit.

Da, trupul, partea ființei noastre, care simte foarte dureros lovitură morții, nu va fi nimic. Chiar dacă este prefăcut în țărână, totuși va învia; de la acești ochi care plâng acum, vor fi șterse toate lacrimile; în aceste mâini, care astăzi țin sabia de luptă, va fâlfâi odată ramura de palmier a biruinței.

„Știu că Răscumpărătorul meu este viu!”

Ce lucru de preț este să mori cu o făgăduință pe buze și în inimă! Poate că este o colibă săracă aceea în care zace cel ce moare; stelele privesc prin spărturile din acoperiș și odaia este cât se poate de săracă.

Dacă însă omul poate să zică din inimă: „Știu că Răscumpărătorul meu este viu și ochii mei îl vor vedea!”, atunci se bucură de nădejdea învierii și a vieții viitoare și moare o moarte strălucită. Patul său de moarte este un tron, odăița lui săracă este o odaie împărătească și copilul lui Dumnezeu, care până și-a terminat viața de pe acest pământ a fost sărac, este un nobil, care în curând va intra în stăpânirea moștenirii care i-a fost pregătită de la întemeierea lumii.

Timpul lui Dumnezeu este cel mai bun timp

Un creștin nu moare niciodată prea târziu. Bătrâna de colo este de optzeci de ani. Ea locuiește într-o odăiță săracă și tremură de frig lângă focul care abia pâlpâie. Este sărmană și lipsită și trăiește numai din mila altora. - „De ce mai trăiește?” zic oamenii. „A trăit destul. Cu câțiva ani mai înainte putea să fie de vreun folos, dar acum abia mai poate să mănânce și să se miște. La ce mai trăiește?”

Nu critica lucrarea Domnului tău! El este un prea bun agricultor ca să lase grâul acolo pe câmp cât trebuie să-l lase. Du-te și vezi pe bătrână și vei vedea că ești nedrept în judecata ta. Ascult-o când vorbește; ea poate să-ți spună lucruri pe care nu le-ai auzit încă niciodată. Și chiar dacă nu zice nimic, tu poți să înveți din seninătatea ei tăcută și fără murmur, cum trebuie să-ți duci suferința. Da, poți să înveți ceva de la ea. Nu zice, cum se spune de obicei, că frunza uscată atârână prea mult timp de pom. O insectă poate să-și facă cuib acolo și să locuiască în ea. Curând, frunza uscată va cădea ușor la pământ. Până atunci, ea spune mereu celor nechibzuiți cât de șubredă și trecătoare este viața.

„El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale” (Filipeni 3:21)

Adeseori când sunt sfâșiat de durere, așa că nu pot nici să mă mai gândesc nici să mă mai rog, simt că, în adevăr, trupul este înjosirea noastră (cum se poate zice, după o traducere mai exactă) și dacă mă încercă patimile cărnii, aş putea să întrebuițez un cuvânt și mai tare. Trupul nostru ne smerește și lucrul acesta este, în adevăr, cel mai bun lucru pe care poate să-l facă. Da, se cade să fim, în adevăr, smeriți, căci trupul nostru se face una, se unește cu animalul, ba chiar cu țărâna.

Dar Mântuitorul nostru, Domnul Isus, îl va schimba în desăvârșire. Vom fi asemenea trupului Său de slavă toți aceia care credem în El. Sufletul credinciosului este schimbat încă de acum prin credință; dar și trupul lui va fi și el înnoit, încât să fie o locuință vrednică de un duh născut din nou. Nu știm cât de curând va avea loc această mare schimbare, dar gândul la ea ar trebui să ne ajute să suferim încercările de acum și durerile trupului. Peste puțin timp vom fi asemenea Lui. Atunci nu va mai fi nici frunte care să doară, nici mădular umflat, nici ochi tulburi, nici inimă oboșită. Bătrânul nu va mai fi o epavă de slăbiciune, nici bolnavul o locuință de dureri. „Asemenea trupului slavei Sale.” Ce cuvânt! Chiar și trupul nostru se poate odihni în nădejdea unei asemenea învieri.

Cea mai fericită clipă din viața unui creștin este aceea în care el o părăsește, căci în această clipă el este aproape, aproape de cer. În această clipă cântă cel dintâi sunet al cântecului pe care-l cântă în toată veșnicia.

Cea mai fericită clipă din viața unui creștin

„Și pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână, stăteau biruitorii fiarei... și cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu și cântarea Mielului” (Apocalipsa 15:2-3).

Cei vechi povestesc despre lebdă că pasărea aceasta este mută în tot timpul vieții ei; numai înainte de moarte cântă pentru întâia și ultima oară. Așa este cu câte un copil al lui Dumnezeu, descurajat. El merge în viața tăcut și trist, ca sub un nor, dar înainte de moarte cântă un cântec de laudă. Șivoiul vieții curge turbure și fără vlagă; când însă este să se verse în marea luminoasă a veșniciei, începe să radieze strălucirea acesteia. Călătorul geme sub povara sa; când însă vede ținta unde el va scăpa de ea, chiuie de bucurie.

Ți-e frică de moarte? Nu-ți fie frică! Mai de grabă să-ți fie frică de viață. Viața aduce cu ea multe primejdii; dar ce pagubă poate să aducă unui creștin moartea? Ți-e frică de mormânt? El nu este decât locul unde trupul va fi pregătit pentru cer. Moartea durează numai o clipă și aduce unui copil al lui Dumnezeu izbăvire și fericire. Te temi de durerile morții? Ele sunt, în adevăr, numai cele din urmă zvârcoliri ale vieții, care luptă pentru ca să trăiască mai departe. Moartea nu are dureri; un suspin ușor și lanțurile s-au desfăcut; duhul este slobod.

„Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor” (Apocalipsa 21:4)

Da, dacă credem, vom avea parte de aceasta. Orice suferință va înceta și lacrimile vor fi șterse. „Va fi un cer nou și un pământ nou”, spune cel dintâi verset al capitolului nostru; de aceea nu va mai fi nici o pricină de plâns; nu va mai fi cădere și nici nenorocirea care urmează căderii. Citește al doilea verset și vei vedea cum se vorbește în el de mireasă și de nunta Mielului. Acesta este un timp de nesfârșită bucurie; nu vor mai fi lacrimi. Al treilea verset ne spune că Dumnezeu va locui pentru totdeauna printre oameni; la dreapta Sa este un bine veșnic și plăcut, iar lacrimi nu vor mai curge.

Cum ne va fi atunci când nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere? O, va fi cu mult mai strălucit decât putem să bănuim acum.

O, voi ochilor, care acum sunteți roșii de plâns, încetați de a mai vărsa lacrimi! În curând ele vor fi ceva cu totul străin de voi.

Nimeni nu poate să șteargă lacrimile așa cum le șterge Dumnezeu iubirii, și acest lucru îl va face în curând. „Seara vine în casă plânsul, iar dimineața vine veselie” (Psalmul 30:5).

Vino, Doamne și nu zăbovi, căci copiii Tăi trebuie să plângă încă!

„Iată, Eu fac toate lucrurile noi” (Apocalipsa 21:5)

Toate lucrurile au nevoie de înnoire, căci prin păcat ele sunt stricate și dărăpănate. Este vremea ca zidirea să-și lepede haina de lucru și să îmbrace pe cea de sărbătoare. Numai Domnul poate să facă toate noi și El Și-a și început lucrarea. El a început să înnoiască inimile oamenilor și să pună rânduială între ele.

Prin harul Său, El va înnoi și firea înconjurătoare și vine vremea când va înnoi și trupul nostru și-l va face asemenea trupului slavei Sale.

Ce strălucire, să facem parte dintr-o împărăție care va fi înnoită prin puterea împăratului ei!

Nu murim de tot, ci mergem cu grabă spre o viață de slavă. Puterile Celui Rău pot să-i stea împotriva, - Domnul nostru Isus Cristos însă își ajunge ținta: El ne face pe noi și toate lucrurile noi și așa de slăvite cum erau atunci când au ieșit din mâna Ziditorului.

La moartea celor iubiți ai noștri **Îngrijirea duioasă a lui Dumnezeu**

În iubirea Sa duioasă, Domnul pregătește adesea pe ai Săi, pentru necazul care-i așteaptă. Când copiii fac gimnastică, punem saltele în jurul caprei de sărit și al prăjinilor de cățarat, ca nu cumva vreo cădere să le fie primejdioasă. Așa face adesea Domnul nostru. Iată un caz care mi-a fost povestit de curând:

Un tată credincios avea o fată de nouă ani, un copil foarte talentat și foarte iubit. Într-o dimineață, copila a zis: „Tată, ce înseamnă versetul acesta: „Ce? Primim de la Dumnezeu binele și să nu primim și răul?” Doar Dumnezeu nu ne va da nimic rău!” Tatăl a lămurit copilei versetul, pe scurt și i-a făgăduit că seara are să i-l lămurească mai pe larg. În cursul zilei, copila a căzut de pe fereastră în stradă și când a venit tatăl ei acasă a găsit-o moartă.

Ce ciudat că fata a pus dimineața acea întrebare, și cât de potrivit și mângâietor a și fost acel cuvânt! Domnul a trimis tatălui cea mai bună mângâiere prin cel mai iubit sol.

Mai târziu, s-au găsit în Biblia fetei două foițe. Pe una sta scris: „Am venit la Isus și El m-a mântuit”; pe cealaltă: „Tatăl meu iubit m-a adus la Mântuitorul.”

Inima tatălui era aproape zdrobită; dar avea mângâiere bogată și moartea își pierduse amărăciunea.

Și acesta nu este un caz izolat. Cercetări tainice deosebite ale harului și arătări ale iubirii vin adesea înainte sau în timpul necazului. Dumnezeu îngrijește ca să luăm doctoria amară în miere. Dragostea lui Dumnezeu ne înconjoară; noi nu vedem nici a mia parte din iubirea care este în jurul nostru. Dumnezeu, ori ne ferește de cuptorul aprins, ori ne lasă să trecem prin el, așa încât nici îmbrăcămintea de pe noi nu capătă măcar miros de haine pârlite. Nu trebuie să ne temem că nu vom putea să suferim, în măsura în care crește nevoia, va crește și mângâierea noastră prin Domnul Isus Cristos, Mântuitorul nostru.

Fericirea în cer

„Ei stau înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și-I slujesc zi și noapte în templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie își va întinde cortul peste ei” (Apocalipsa 7:15).

Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos, dar atunci vom vedea față către față. Acolo ne va fi descoperit în totul ceea ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit.

Acolo ne vor fi dezlegate întrebările grele, ne vor fi lămurite tainele, ne vor fi tălmăcite cuvintele adânci; acolo vom vedea cât de înțeleaptă a fost câte o călăuzire care ni s-a părut întunecoasă. Cei mai neînsemnați din cer știu despre Dumnezeu mult mai mult decât știu cei mai mari credincioși de pe pământ. Cei mai mari învățați în lucrurile lui Dumnezeu înțeleg mai puțin din adevărata cunoștință de Dumnezeu decât cel mai mic mielușel de acolo de sus. Da, moartea este un câștig. De ce să plângem când credincioșii intră în fericire? Ei nu sunt morți, ci numai s-au dus înainte. Lăsați tristețea, potoliți-vă lacrimile! Ce? Plângeți pentru aceia al căror cap poartă

acum cunună cerească, ale căror mâini țin harfe de aur, ai căror ochi văd pe Mântuitorul? Plângeți pentru aceia ale căror inimi au fost spălate de păcate și acum bat într-o fericită bucurie; pentru aceia care stau la pieptul Mântuitorului? Nu; plângeți pentru voi care mai rămâneți încă aici pe pământ; să plângeți că încă n-ați fost chemați de aici! Ce? Plângeți pentru săracii care umblă acum în haine albe; pentru bolnavii care s-au făcut sănătoși pentru vecie, pentru cei defăimați care sunt în slavă, pentru cei păcătoși care sunt curați? Nu plângeți, ci bucurați-vă!

„Acum aveți întristare, dar vă voi vedea iarăși și inima vi se va bucura și nimeni nu va lua de la voi bucuria voastră!” (Ioan 16:22).

Împotriva tristeții peste măsură

„Sufletul meu nu vrea nici o mângâiere” - spune psalmistul (77:2).

Nu trebuie să ne luăm după psalmist în faptul acesta că nu se lasă mângâiat, ci trebuie să privim starea lui mai de grabă ca o înștiințare. Sunt oameni care fac din întristarea pentru cei morți chemarea vieții lor, chiar după ce de ani de zile iubirii lor au intrat în adevărata odihnă. Ca și păgânii, ei au un cult pentru duhurile morților. Orfanul are drept să fie trist - și Domnul Isus a plâns - dar este o rea folosire a acestui drept dacă, prin purtarea aceasta, ajungem să nu mai fim în stare să ne mai împlinim datoriile noastre zilnice. Astfel de întristare îndărătnică înseamnă răzvrătire împotriva Celui Preaînalt. Durerea întunecată și plânsul necurmat înseamnă idolatrie în inimă. Cu siguranță, cel răposat stă pe altarul inimii, acolo unde numai Domnul se cade să stea; altfel, despărțirea ar fi adus, fără îndoială, dureri, dar n-ar fi dat naștere unui duh de răzvrătire.

Copiii lui Dumnezeu nu trebuie să se dea pradă unei dureri prea mari și nepotolite, căci astfel de durere este vecină cu păcatul răzvrătirii și al idolatriei.

Dacă un creștin nu vrea să se mângâie, el strică mărturia și aduce ocară asupra numelui de creștin. Rușine vine peste noi dacă, noi credincioșii, nu ne arătăm bărbați.

Dacă cuptorul tristeții este încălzit tare, atunci credința noastră se cade să fie și mai tare și dacă povara este grea, s-o ducem cu răbdare. Știm că Domnul care ne-a împrumutat un lucru are dreptul să ni-l și ia înapoi și dacă L-am preamărit pentru că ni l-a dat, să-L preamărim și când ni-l ia.

Bucură-te, floare frumoasă!

„Zei aduc moartea de timpuriu aceluia pe care-l iubesc ei” - ziceau păgânii. Fără îndoială, este o mare fericire să poți să intri de tânăr în fericire. Cel arătat numai o clipă pe pământ și după aceea este luat în cer, înseamnă că este prea scump cerului pentru a fi lăsat aici pe pământ.

O, tu copil iubit, cât de scump ai fost bunului Dumnezeu că te-a trimis aici și după aceea te-a luat curând acasă! Frumos boboc de trandafir! Chiar în frumusețea fragedă, desăvârșită, vrea Domnul să te poarte la pieptul Său. Cum să ne întristăm de mutarea ta în cer?

Adormiți în Isus

„Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți care n-au nădejde. Căci, dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi, împreună cu Isus, pe cei ce au adormit în El!” (1 Tesaloniceni 4:13-14).

Putem să ne întristăm pentru cei adormiți fericiți, dar cu măsură și cu scop. Știm că sufletele adormiților fericiți sunt în siguranță și că trupurile lor vor învia din mormânt. Atunci, de ce să plângem și să ne jelim ca păgânii și necredincioșii? Ia seama la cuvintele: „Care au adormit în Isus.”

Moartea nu rupe legătura dintre Domnul și ai Săi. Suntem pe veci legați cu El și pe cât de sigur este că Domnul Isus Cristos a înviat, pe atât de sigur este că și mădularele Lui vor învia. Cei ce au parte de „ziua Domnului”, nu o iau înaintea celor adormiți în Domnul.

A adormi în Isus nu este o rușine pentru cei fericiți; aceasta nu-i pune mai pe jos. Ei vor fi în toate lucrurile asemenea celor ce vor fi în viață când Domnul va veni. De aceea nu se cade să ne temem de moarte și nici să avem dorința semeată de a fi în viață la a doua venire a Domnului.

Aceasta n-ar fi un câștig deosebit pentru noi. Este destul să știm că Domnul va veni.

Către o mama la moartea copilului ei

„El face rana și tot El o leagă; El rănește și mâna Lui tămăduiește” (Iov 5:18).

Copiii lui Dumnezeu sunt adesea pedepsiți și mâna Domnului apasă greu asupra lor; dar, în pedeapsă, El ascunde bunătatea Lui de Tată; iar în necaz, iubirea Lui nesfârșită.

Un păstor avea o oaie pe care voia s-o ducă pe o pășune mai bună; a chemat-o, dar ea nu a venit; a mers înaintea ei, dar ea n-a vrut să-l urmeze; a mânat-o de la spate, dar ea fugea încoace și încolo. Atunci păstorul a luat în brațe mielul care alerga lângă mama lui, și îndată și mama mielului l-a urmat.

Așa este și cu tine. Dumnezeu te-a chemat și tu n-ai venit; Domnul Isus Cristos a zis: „Vino!”, dar tu n-ai venit; El ți-a trimis necazul, dar nici așa n-ai venit, în cele din urmă, ți-a luat copilul și acum urmezi Mântuitorului. Astfel, toate câte le face Păstorul, le face din iubire. El ia mielul, ca să atragă la El și pe mama lui. Și Mântuitorul a luat copilul tău la El în cer, pentru ca să te atragă și pe tine acolo.

O, fericit necaz, fericită simțire a lipsei cuiva, fericită tristețe, dacă din moartea copilului tău iese viață duhovnicească pentru tine.

Să nu înțelegi greșit vorbirea providenței divine. Dacă o înțelegi bine, atunci ea răsună așa: „Pe aceia pe care-i iubește, îi pedepsește și-i bate cu nuiaua.”

Vino să ne întoarcem la Domnul, căci „El face rana și tot El o leagă; El rănește și mâna Lui tămăduiește!”

Cât de trecătoare, o nimica este bucuria omului!

Vezi tu cum dispar picăturile de rouă când trece dimineața? Ca ele și tot așa de trecătoare sunt și bucuriile oamenilor. Vezi tu cum steaua care cade luminează deodată noaptea, iar în clipa următoare nu mai este? Așa de repede se duce și fericirea pământească.

Nu socoti prea tari comorile de pe pământ. Privește-le ca împrumutate ție de Tatăl ceresc, căruia în curând trebuie să i le înapoiezi. Nu am simți pierderea a lor noștri așa de amară, dacă ne-am gândi mereu că și ei nu ne sunt decât împrumutați. Un om cu judecată nu se vaită când trebuie să înapoieze lucrurile împrumutate. Nu le-a socotit niciodată ca ale sale; și când a venit vremea, le înapoiază stăpânului cu mulțumiri, că a putut să le țină un timp așa de lung.

Ai plâns, fără îndoială, când cei iubiți ai tăi s-au dus de aici; dacă însă îți vine să cârtești, atunci gândește-te că numai harul lui Dumnezeu ți i-a dat și ți i-a lăsat atâta timp cât a găsit El cu cale și pocăiește-te de gândirea ta răzvrătită, care cârtește pentru că Dumnezeu a luat înapoi ce este al Lui.

O bună doctorie

O văduvă tânără ședea în camera ei și tot plângea, în timp ce copilașul ei se juca acolo lângă ea. Copilașul a văzut de ce plânge mama lui, s-a dus la ea, a luat-o de gât și i-a zis: „Mamă, mă ai pe mine!” Atunci inima mamei a fost mângâiată, căci s-a gândit: „Da, eu am o chemare înaltă: să te cresc pe tine așa fel încât să înveți să cunoști pe Dumnezeul tatălui tău și să afli calea către cer, unde s-a dus el.”

Nu este nimic mai sănătos pentru cei bolnavi, nimic mai mângâietor, mai întăritor și mai plin de îmbărbătare pentru cei deznădăjduiți, nimic mai aducător de bogății pentru cei săraci cu duhul, decât să se ridice de grabă și

să facă ceva pentru Domnul și Mântuitorul lor.

O familie

Cerul și pământul nu sunt așa de despărțiți unul de altul, cam socotește necredința. După cum Domnul are numai o singură familie, scrisă într-o singură carte, familie mântuită printr-un singur sânge și însuflețită de un singur Duh, tot așa această familie locuiește pe vecie într-o singură casă.

Noi, cei ce suntem încă în trup, locuim - ca să zicem așa - în etajul de jos, care este, negreșit, întunecos și rece și care, totuși, este o parte din casa lui Dumnezeu, iar pentru ochiul credinței este adesea luminat de strălucire cerească; fericiții noștri răposați locuiesc la etajul de sus, unde soarele strălucește veșnic și unde nu poate să ajungă nici un vânt rece și nici o suflare otrăvită. Dar este o legătură între etajul de sus și cel de jos.

Aici jos, noi ne pregătim pentru catul de sus și avem o presimțire a stării fericite a celor ce se află acolo.

Copiii lui Dumnezeu, care sunt aici jos, ar trebui să ia ca pildă pe copiii lui Dumnezeu, care sunt acolo sus.

Nu trebuie să ne temem că vom ajunge pe căi greșite dacă imităm fapta celor fericiți și încercăm să simțim bucuriile lor. Lucrurile cerești sunt pilde pentru cele pământești și, ca și cei fericiți, tot așa și noi ar trebui să fim totdeauna în fața tronului lui Dumnezeu.

Cu cât ne folosim mai mult de acest drept al nostru atât de prețios, cu atât vom fi mai asemenea chipului Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos.

Unde sunt cei iubiți ai noștri care au murit?

„Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea!” (Ioan 17:24).

Unde este Domnul Isus Cristos, acolo sunt și ai Săi; nu unii pe scaune mai joase, sau la ușă, sau într-un loc mai de jos, ci sunt acolo unde este El.

Cine vrea să năzuiască spre trepte mai înalte de sfințenie, poate s-o facă; dar treapta cea mai de jos pe care o găsim în Sfânta Scriptură, se cheamă: „Să fie acolo unde sunt Eu, ca să vadă slava Mea!"; și această treaptă este așa de înaltă că nu poate s-o priceapă nici cea mai îndrăzneată putere de închipuire a noastră.

Și totuși, tu te plângi? N-ar trebui să-ți osândești singur lacrimile, când auzi că toți cei iubiți ai tăi au parte de astfel de fericire?

Tu, mamă, ai dori tu pentru copilul tău o stare mai înaltă decât aceea unde este Domnul Isus Cristos?

Tu, soț, în iubirea pentru soția ta, nu dorești fericirea ei?

Tu, soție, cu iubirea ta adâncă, din inimă, pentru acela care a fost luat de la tine, ai dori tu să-l oprești numai pentru o clipă, de la fericirea pe care o gustă acum la Domnul său? Dacă el s-ar fi dus într-o țară necunoscută, dacă tu ai sta pe țărmul vieții și ai auzi mugind o mare străină, îngrozitoare, atunci, da, ai putea să zici: „Iubitul meu s-a dus nu știu unde, ca să fie aruncat înapoi și încolo, ca un pai pe o mare furioasă.”

Dar voi știți unde sunt iubiții voștri și la Cine sunt ei; și dacă știți cât de prețioasă este aici pe pământ legătura cu Domnul, puteți să bănuiți cât de fericiți trebuie să fie ei acolo sus.

Notă:

*) În anul 1867, Spurgeon a fost foarte rău bolnav și mult timp a trebuit să zacă stând mereu culcat pe spate. Așa culcat pe spate, a scris această meditație.